Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 9–16 жовтня 2014 року № 41–42 (568–569)

«...А ХТО БОРЕЦЬ, ТОЙ ЗДОБУВАЄ СВІТ»

Безсмертні слова Гімну націоналістів сьогодні звучать так, наче народилися вони вчора під Іловайськом чи Савур-Могилі. «Зродились ми великої години...» – ці слова засвідчують велич доби, що покликала до звитяги українських патріотів, відвагу яких «плекав біль по втраті України», а рішучість живив «гнів на ворогів». Пам'ятаючи, що «плач не дав свободи ще нікому, а хто борець, той здобуває світ», кращі сини і дочки України тоді, як і сьогодні, стали в обороні національних і соціальних прав української нації – «тверді, міцні, незламні, мов граніт».

Лицарі честі, вони не жадали «ні слави, ні заплати», а лише прагнули свободи, бо найганебнішим для них було рабство. «Солодше нам у бою умирати, ніж жити в путах, мов німі раби», – девіз їхнього життя і їхній вибір.

Дух непокірних пращурів княжої та козацької доби надихав їх силою та нескореністю: українські повстанці вмирали, та не здавалися ворогові. Своїм патріотичним чином вони довели, що для них понад усе – Україна. Високі ідеали несумісні з дріб'язковістю. Тому в УПА не було інтриг і заздрощів. Кожен повстанець готовий був жертвувати собою заради побратима, закривати його своїм тілом, як сьогодні це роблять відважні українські воїни під Дебальцевим. Вони дуже нагадують сотні відданих Україні особистостей із лицарської верстви, тих, «що стали волі на сторожі» в грізний час – вояків УПА. Якою ж квітучою та заможною, авторитетною серед країн світу була б наша держава, якби саме такі лицарі честі були при владі...

У нас є шанс зробити її такою…

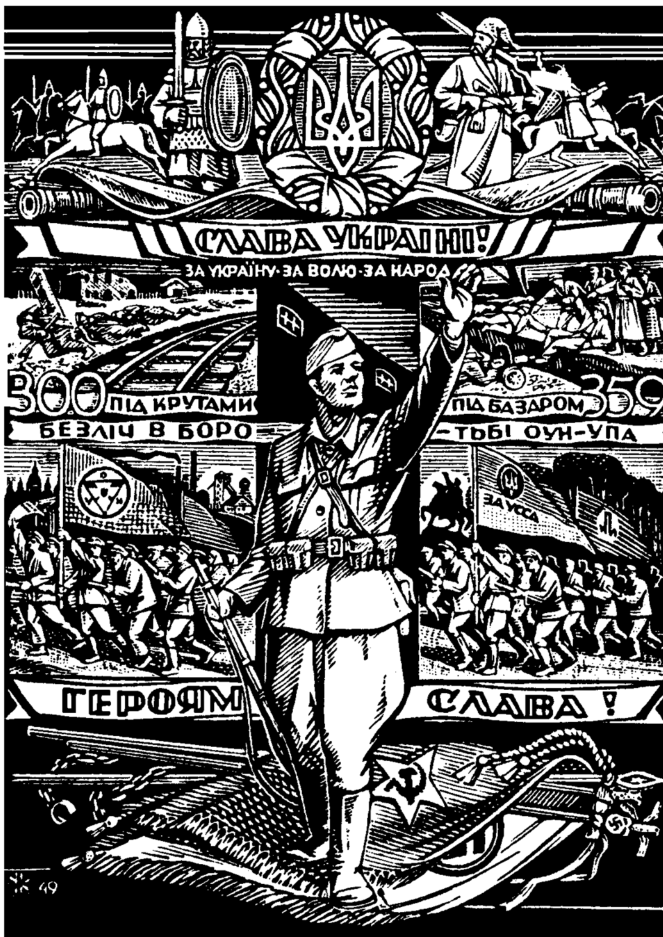

24 – під таким номером у виборчому бюлетені Конгрес Українських Націоналістів

ДО СВЯТА АРМІЇ БЕЗСМЕРТНИХ

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

14 жовтня, на свято Покрови, в День українського козацтва, наш народ відзначатиме 72-у річницю Української Повстанської Армії. Її більш ніж десятилітня боротьба є прикладом героїчного, жертовного чину в ім'я Незалежності України наших національних лицарів, для яких найвищою цінністю була Нація та її Самостійна Держава.

УПА постала в найкритичніший для української нації час, коли їй реально загрожувало фізичне знищення в умовах збройного протистояння двох тоталітарних імперій – нацистської та совєтської. Виступаючи в обороні народу, за його широкої підтримки і без жодного сприяння іноземних країн, Українська Повстанська Армія за дуже короткий час сформувалася у багатотисячну військову потугу і стала на прю з окупантами. Згодом військові стратеги багатьох країн світу вивчатимуть воєнне мистецтво УПА, як подиву гідне й безпрецедентне.

Армія без держави, створена силою безмежної любові синів і дочок України до рідної землі, завдяки безприкладному патріотизму та героїзму українських повстанців понад десять років безстрашно боронила Вітчизну від ворога. Тисячі месників упали на полі бою за волю України, тисячі – загинули в катівнях і концтаборах, але смерть жодного з них не була даремною. Мрія вояків УПА здійснилася в серпні 1991 року, коли на руїнах російської імперії – СССР постала незалежна Українська Держава. Згадаймо всіх, хто віддав у боротьбі за волю України своє життя, загинув, визволяючи український люд із неволі, рятуючи його від потопту орди, вшануймо, схилившись у скорботі їхню світлу пам'ять – так завжди вклонялися подвигу національних героїв шляхетні люди, для яких найвищою цінністю була свобода.

Сьогодні ціною свого життя її захищають нащадки повстанців, мужні лицарі козацького роду, ставши на герць із російськими агресорами.

Звитяжці ідеї та чину, вони є прикладом для кожного з нас. З їхньої відваги й самопожертви ми черпаємо наснагу, зичимо їм невичерпної енергії та довгих літ життя.

Вітаю ветеранів УПА, всіх українців, а також наших щирих приятелів із Святом Покрови і Днем українського козацтва та 72-ю річницею Української Повстанської Армії. Зичу нам перемоги над ворогом, миру та успіхів у побудові квітучої та заможної Української держави. Нехай допоже нам у цьому Всевишній!

Слава Україні! Героям слава!

АНОНС

Про кандидата в народні депутати Андрія Лопушанського – на стор. 5–8.

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Степан БРАЦЮНЬ: «НАШІ АМБІЦІЇ – ПОВЕРНУТИ ДЕРЖАВІ ГІДНІСТЬ»

– Конгрес Українських Націоналістів іде на вибори, має виборчу програму – як і інші партії. Водночас Конгрес має понад двадцятилітню історію, впродовж якої він не дискредитував себе ні угодовством, ні причетністю до корупції. Позиція політичної сили, яку ви очолюєте, завжди була чіткою і безкомпромісною там, де йшлося про національні інтереси та честь України. Отже, саме перебування депутатів від КУНу в «оновленому» парламенті додало б йому авторитету. Адже виборці будуть точно знати, що «конгресівці» не беруть хабарів, не голосують за оплачувані, лобістські закони, не зрадять присязі. У вас є такі амбіції?

– Наші амбіції – не просто бути у владі, а якісно змінити державу. Повернути їй гідність. Щоб ні перед ким ми не запобігали, не вмовляли, не принижувалися, особливо, перед ворогом, якого ми обов'язково переможемо. А всілякі шамотіння, мовляв, нам не під силу здолати озброєного до зубів інтервента, – це блеф страхопудів. Про те, якою має бути національна гідність, найкраще сказав, звертаючись до України, її видатний поет Василь Симоненко: «Ради тебе перли в душу сію, Ради тебе мислю і творю, Хай мовчать Америки й Росії, Коли я з тобою говорю».

– Після Революції Гідності ми знову говоримо, що її, гідність, треба повернути…

– Переконаний, що саме про це із засвітів волають до наших душ Героїв Небесної Сотні – лицарів Революції Гідності. Вони відійшли, а ми втратили Крим. Без спротиву. Без єдиного пострілу. Хоча було кому чинити окупантові опір і було з чого стріляти. Сподівалися на радикальні дії сформованої Євромайданом влади? Навряд чи. Україні традиційно не щастило з владоможцями. Вона народжувала героїв, які жертовно вмирали за її волю, а до влади приходили не найвідважніші. Офіційний Київ, за словами тодішнього міністра оборони, забороняв йому віддавати наказ стріляти в агресора.

– А як би діяли за таких обставин наші великі попередники з УПА, приміром, Роман Шухевич чи Микола Лебідь?

– Переконаний, що вони за добу сформували б загони однодумців і добралися до Криму. А ми цього не зробили. Віддали окупантові все – землю, зброю, людей. Думаю, що між Москвою і певними людьми в Києві були домовленості про «мирну» передачу Криму Росії. А ті, для кого Україна понад усе, їм не перешкодили. Так ми втратили гідність, і повернемо її собі і державі лише тоді, як Крим знову стане українським, а зрадники будуть покарані.

Закінчення на 2-й стор.

ЕТНОЦИД

Росія готує депортацію кримських татар

Запланований російською владою перепис у Криму є елементом підготовки до депортації кримських татар. Про це на брифінгу в Українському кризовому медіа-центрі повідомив лідер кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв.

«Циркулюючі чутки про можливу тотальну депортацію кримськотатарського народу набувають якихось уже реальних контурів. Дуже багато підозр, що планований російською владою так званий перепис на території Кримського півострова – це теж елемент підготовки, якщо не до тотальної депортації, то, принаймні, до значної частини», – сказав Джемілєв.

Крім того, за його словами, на сьогодні кримським татарам масово приходять повістки в армію. «Забирати в армію збираються вже на початку 2015 року, зараз заздалегідь усіх беруть на облік. У тому числі, приходять повістки і молодим людям, які не брали російські паспорти і не збираються їх брати. Завдання окупаційної влади: якщо люди підкорятимуться і підуть в армію, то їх вивезуть за межі Криму – в Мурманськ, на Кавказ, або ще гірше проти – своєї ж країни, проти України. Але найбільше, на що, мабуть, розраховують у Кремлі, – що молоді люди і їхні сім'ї залишать територію Криму. Таким чином, вони сприятимуть добровільній, так би мовити, депортації, виселенню з Криму», – додав Джемілєв.

У кримських татар провели понад 40 обшуків за тиждень. Обшуки проводяться, за словами Джемілєва, нахабно, грубо, із застосуванням фізичної сили. Формальна підстава – нібито пошук зброї та забороненої літератури, до списку якої входить… понад 2,5 тисячі найменувань політичної та релігійної літератури. Етноцидні апетити Путіна такі, що Геббельс відпочиває.

За матеріалами інформагентств

МАРНОТРАТСТВО

Скільки коштує секунда реклами

Реклама політиків на ТБ коштує не менше шести бронежилетів на хвилину. Одна хвилина політичної реклами для виборів коштує десятки, а то й сотні тисяч гривень. Про це написала депутат Анжеліка Лабунська на своїй сторінці Facebook.

«З ранку спеціально дізналася розцінки реклами на каналі (ICTV) – одна секунда 2 075,88 грн х 60 секунд = 124 552,8 грн», – написала вона.

«За одну хвилину Інтер 138 600 грн, СТБ 190 920 грн, ICTV 124 553 грн, 5 канал 33 259 грн, Новий 47 988 грн», – повідомила вона.

«А тепер можна тільки представити, які суми політичні партії витрачають на рекламу! Це сотні мільйонів гривень, які сьогодні так необхідні армії!» – обурилася Лабунська.

Як відомо, один бронежилет, випущений компанією, у якій офіційно закупаються бронежилети для сил АТО коштує трохи більше 5 тисяч гривень.

Шоломи на тій же фірмі коштують від 3 тисяч гривень.

За матеріалами ЗМІ

ІНТЕРВ'Ю З ПОЛІТИКОМ

Степан БРАЦЮНЬ: «НАШІ АМБІЦІЇ – ПОВЕРНУТИ ДЕРЖАВІ ГІДНІСТЬ»

– Поки що не виглядає на те, що влада має намір їх встановити.

– Якщо у Верховній Раді будуть депутати від Конгресу, то вони обов'язково ініціюють створення відповідної Тимчасової слідчої комісії із залученням профі. В Україні достатньо фахових розвідників, щоб встановити, що насправді відбувалося і коли здавали Крим, і коли ще до цього створили «коридор» для Януковича зі свитою, та й не лише для нього.

– Один із працівників його охорони в інтерв'ю сказав, що за «коридор» було заплачено три чи чотири мільярди. Але він бідкався, що не знає, в якій саме валюті.

– У гривнях, звичайно. Не так вже й багато, як для Януковича, щорічний корупційний навар сім'ї якого, кажуть, становив коло 300 мільярдів гривень. Їх нібито налом завозили до його маєтків, а далі – транспортували в Росію. Що залишилося в Донецьку, начебто забрав перший гуманітарний «конвой» Путіна.

– Є в Україні люди, яким усе достеменно відомо – кому і скільки платили вельможні злочинці за безперешкодний демарш із країни разом із награбованим. Та які в них гарантії, що вони не заплатять за інформацію життям?

– Поки що жодних. Але вони будуть – з приходом до Верховної Ради покоління молодих політиків, тих, які не були у владі і мають амбіції довести, що й політика – не завжди брудна справа, а стає такою лише тоді, коли опиняється в брудних руках. Я вже не кажу про тих людей честі і відданості українській справі, які балотуються до парламенту від Конгресу.

Про легендарну Марію Олійник, голову Донецької обласної організації Конгресу і заступника голови обласної «Просвіти», знає вся Україна. Там, де вона працюватиме, «договорняки» чи корупційні схеми апріорі не можливі. Або ще одна наша героїня – Ольга Різниченко з Харкова. Інтелектуалка. Одна із «будівничих» Музею Розстріляного Відродження. Після столичного Євромайдану, на якому вона була з першого і до останнього дня, Ольга, як волонтер харківської організації «Вільні люди», разом із друзями доставляє найнеобхідніше українським воїнам у найгарячіші «точки» АТО. Часто – під кулями. Голова Братства ОУН-УПА Богдан Борович, перший мер Львова Василь Шпіцер, голова СОУ Євген Лупаков, сотник 34-ї сотні Майдану Ігор Рудник, Голова Всеукраїнського Товариства «Просвіта» Павло Мовчан, голова РХП Микола Поровський і десятки інших кандидатів у народні депутати від Конгресу – це ті люди, які ніколи не зрадять своїм ідеалам, забезпечать реальну дію законів – і про боротьбу з корупцією, і про люстрацію, і про економічні реформи.

Я б сказав так: з приходом таких, як вони, людей у стіни парламенту країна повертатиме собі гідність.

– Серед членів Конгресу ви щойно назвали прізвища політиків з інших сил…

– На цих виборах наша партія вирішила виступити об'єднавчою силою і запропонувала нашим однодумцям іти в парламент під «прапором» КУНу. Тому в нашому виборчому списку є і Микола Поровський, Павло Мовчан, і представники низки громадських організацій. Всі вони – ефективні, освічені, діяльні люди, і якщо не будуть у парламенті, то він від цього лише втратить.

– Одне слово, боронити гідність України буде кому. А поки що на окупованих територіях працює місія ОБСЄ, представники України та дуже багато російських військових. Останні поводяться безпардонно і використовують ОБСЄ для свого прикриття. А наші представники, схоже, не вміють чи не хочуть поставити їх на місце.

– Це вже не секрет для світу. Як і не секрет, що переважна частина представництва ОБСЄ заангажована Москвою і, перебуваючи на Донбасі, «не помічає», як російські бандформування обстрілюють українські міста. Чи зобов'язані ми допускати на свою територію міжнародну місію, зорієнтовану на ворожу нам країну? Ні. Тим часом російська військова розвідка здійснює свої, ворожі для України, операції під егідою ОБСЄ і навіть користується транспортом цієї міжнародної організації для своїх цілей. ОБСЄ зробили зауваження. У відповідь почули вибачення. Що далі? Неформальні стосунки представників Росії та ОБСЄ, як-от спільні ресторанні розваги, не вписуються в жодні правові норми. На місці України інша держава, зокрема, її МЗС зчинили б лемент на весь світ. Ми інтелігентно мовчимо. І гідність наша мовчить.

– В одному із перших розділів виборчої програми Конгресу зокрема зазначено: «КУН виступає за звільнення всієї території України від окупаційних російських військ і повернення тимчасово окупованого Криму під юрисдикцію Києва; посилення кримінальної відповідальності за дії, спрямовані на підрив національної безпеки України». Сьогодні проти України Росія веде війну, якої, кажуть, у нас не сподівалися. Мабуть, думали, що руйнування армії та знищення оборонної системи України в цілому розчулить Путіна… Найжертовніші, найкращі сини України пішли її захищати – без зброї, без амуниції – і полягли смертю хоробрих. Наші втрати – жахливі. Хто і коли буде відповідати, як зазначено у вашій програмі, «за підрив національної безпеки України»?

– Інтервенція Росії була несподіванкою тільки для тих, хто живе у світі ілюзій. «Артпідготовку» до війни проти України Путін розпочав не вчора. Так, президентові США Бушу він "популярно пояснював", що Україна – штучне утворення, вигадка. Дика заява Путіна про розпад СРСР, як найбільшу трагедію XX століття, була відвертою декларацією його намірів реанімувати імперію зла. Вона мала б стати сигналом тривоги для міжнародної спільноти: Москва не відмовилася від ідеї встановити своє панування над світом, і першою мала впасти Україна. Путін нав'язав російському суспільству ідеологію нацизму, патологічну ненависть до українців, як посібників Америки, і «морально» підготував росіян до війни проти України, яку вони й підтримали 82-ма відсотками.

– Обороноздатність України, її армію Москва руйнувала руками Януковича. Але ж ми дозволили йому це робити! Хіба ті ж народні депутати, політичні партії при владі, врешті, українські спецслужби не знали, що силовими структурами України кермують громадяни Росії, офіцери ФСБ?

– За долю України відповідальні всі її громадяни. Та міра відповідальності – різна. Так, лише громадський осуд може покарати народних депутатів, які час від часу в телеефірах «гнівно викривали» злочини «регіоналів», але далі цього не пішли. А мали б це зробити. Як і люди в погонах. Є багато методів боротьби, якщо Батьківщина в небезпеці. Патріоти при владі, які загубили відвагу, а тепер лементують "я ж казав", не підсудні, та на сарказм заслуговують. Ті, хто зрадив присягу, як той же Янукович, хто свідомо руйнував державу, працюючи на ворога, – злочинці, які рано чи пізно опиняться на владі підсудних, і це буде набагато безпечніше для їхнього здоров'я, ніж коли, не дочекавшись суддів у мантіях, народ вершитиме над злочинцями свій суд – це буде розплата «за кров, за сльози, за руїну». І тоді нехай не нарікають нинішні правителі на «самосуд вулиці», бо і їм нагадають, як їхні суди випускали під заставу чи домашній арешт колишніх начальників «Беркута» чи доставлених бійцями «Айдару» сепаратистів, а ті спокійно знімали «браслети» і йшли на всі чотири сторони. В Україні тепер навіть зрадників судять заочно, перед тим потурбувавшись, щоб ті надійно заховалися в Росії чи деінде.

– Вас не дивує безпечність владоможців в умовах війни? Їхня дивовижна здатність робити винними за людські втрати тих же воїнів, яких послали на вірну смерть призначені Банковою нездари?

– Коли призначають винними за трагедію під Іловайськом десантників із Івано-Франківська, відмиваючи чиновників Міноборони та паркетних генералів, коли зібрані народом гроші для армії сім місяців чекають на тендер – цей, майже офіційний, засіб відмивання грошей, або коли, поклавши сотні українських воїнів, ведуть так звані Мінські переговори про мир, віддаючи на відкуп терористам українські землі, то я думаю: чи цілком адекватні ті люди, які вершать сьогодні державну політику? Можливо, політична короткозорість не дозволяє їм зазирнути в майбутнє і збагнути, що люди, які, хоронячи друзів, ризикуючи життям, за покликом серця, непохитно боронять Україну, вже нікому не віддадуть її на поталу, які б там мирні домовленості з терористами їх до цього не спонукали. Українці змінилися. Вони вже не дозволять жодним «зверхникам» собою помикати, дурити, принижувати. Якщо на Банковій цього не збагнули, то я можу лише їм поспівчувати.

– Людські втрати – це тільки біль народу?

– Думаю, не тільки. Правда в тому, що вони могли бути меншими в рази. Якби Президент дослухувався до професійних, відданих справі військових, які давали йому слушні поради, котрих він, схоже, досі не почув. Для координації воєнних дій мав би бути створений єдиний центр. Йшлося про Ставку Верховного Головкомандувача, для створення якої достатньо Указу Президента. Проект такого Указу впродовж багатьох місяців лежить, наскільки мені відомо, на столі Порошенка. Годі сьогодні говорити про забезпечення українських воїнів найнеобхіднішим. На 90 відсотків це роблять волонтери, громадськість, середній бізнес, просто люди доброї волі. Дехто з них каже, що якби влада не втручалася в оборону країни, то самі українці і свою армію забезпечили, і разом з нею давно перемогли б ворога. УПА в нас називали Армією без держави. Сьогодні в нас держава без Армії. Та не все так буде. Бо Гідність державі ми все-таки повернемо!

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВСЕ – ДЛЯ ПЕРЕМОГИ

ОТ МИ І ВДОМА...

«От ми і вдома», – спокійно по-буденному констатував Григорович, коли біля авто впав снаряд і за лобовим склом звелась стіна з пилюки. Бійцеві ДУКу з позивним Григорович 21 рік, він, студент третього курсу істфаку, вирішив, що більше користі вивчати історію в польових умовах, ніж юзати соцмережами. Каже, що в деканаті, знаючи, що він по любому не буде сидіти на парах, коли на його країну сунули покидьки, дозволили вчитися за індивідуальним планом. Здаватиме іспити за темою «оборона Донецького аеропорту» після практичних «занять» з різними типами російських найманців.

Начштабу доручив Григоровичу супроводжувати наше авто, яке замикало волонтерську колону на в'їзді у Піски. Їхали трьома машинами і перед нами джип «Правого сектору» з такими ж, як розумник Григорович, бійцями. З Харкова до нашої волонтерської групи «Вільні люди» приєднались ще журналіст з УНІАНу Богдан і фотокор Маркус з Берліна. А вже на базі ДУКу підсіли кореспонденти з популярного на Заході чоловічого журналу Esquire. Останні приїхали, щоб зробити з Дмитром Ярошем *(див. фото)* інтерв'ю як із головним претендентом оголошеного журналом конкурсу «Людина року». Але не дочекалися його повернення на військову базу і вирішили у черговий влаштований сепарами день перемир'я поговорити з ним безпосередньо на місці подій, зробити й по ходу фотопортрет для обкладинки часопису.

Взагалі фоткати Яроша – одне задоволення, бо він, крім себе самого, в цьому житті нікого не грає. Для нього не треба вигадувати постановок або витрачатись на політтехнологів і змінювати іміджі.

Його стиль абсолютно природній – справжній чоловік, вольовий командир і авторитетний лідер. Людина, яка сповідує цінності не надумані, а традиційні для кожного українського націоналіста: «Бог і Україна», «Здобудеш Українську Державу, або загинеш в боротьбі за Неї». Він і його хлопці за цими принципами будують своє життя і воюють з ворогом, як у свій час бійці УПА, Визвольних Змагань, і далі вглиб історії – козацькі загони і княжі дружини.

В їхніх стосунках не має фальші, цінується гідність кожного, особиста думка й ініціативність. І це анітрохи не суперечить дисципліні й порядку в Корпусі.

Звідси феномен, про який говорять волонтери і журналісти, які вперше зустрічаються з Ярошем: «Ніби сто років з ним знайомі, і так комфортно себе почуваєш, наче додому, до своєї родини потрапив».

Це і є, певно, той новий тип традиційно українського лідерства, з яким тільки і можна перемагати.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

...І БУРЖУЙКИ КРАЩОГО ГАТУНКУ

Слова з літератури пореволюційних двадцятих майже через століття повертаються у нашу теперішню, теж пореволюційну дійсність. Як ніби й не було ніяких перерв у наших війнах з Росією.

Хіба сьогодні не так само потрібні нашим захисникам на українсько-російському фронті буржуйки, як і в Першій і у Другій Світовій?!.

«Буржуйки кращого сорту», як сказав би незабутній Сашко Чорний в «Мухах» (1910), були привезені для Щастя учора разом із пральними машинками, збройним маслом, розвантажувальними жилетами і всім-всім, від чого хлопцям, певно, буде тепліше.

ЗВІТ волонтера харківської групи «Вільні люди» Вадима Приходченка від 3.10.2014 року.

Пральні машинки «Мрія» – 4 шт. від Людвига м.Ужгород

Буржуйки – 10 штук – пожертва від п.Євгена виробниче обєднання «ПРОТЕК»

Картка пам'яті на 32 мбт – 6 штук по 200 гривень за шт. – 1200 гривень

Куртки теплі військові (Німеччина) – 10 штук по 400 гривень – 4000 гривень

Форма (сорочка, брюки) – 20 комплектів по 280 гривень – 5600 гривень

Руковички теплі (натівські) 30 штук по 25 гривень – 750 гривень

Розгрузки – 10 штук по 260 гривень – 2600 гривень

2 наплечники по 250 гривень – жертводавець Богдан Приходченко

Куртка флісова, збройне масло (1 балон) – жертводавець п.Микола з Києва

Болти, шайби, гайки, хомути – 184 гривень.

Кільця для гальму вальних шлангів та паливної апаратури – 126 гривень

Жертводавці поїздки 4.10.2014 р.:

Свято-Дмитрівська церква (Харків) – 3000 гривень

Наталка Коханець (Київ) – 5000 гривень

Геннадій Аврамів (Київ) – 500 гривень

Галина Квасюк (Київ) – 200 гривень

Костеневич Тетяна (Омськ) – 1300 гривень

АКЦІЯ ПРОТЕСТУ

ПРОТИ СВАВІЛЛЯ ВЛАДИ. ВЖЕ «НОВОЇ»

Четвертого жовтня члени Київської Міської Організації Конгресу разом із побратимами з Народного Руху України та активістами демократичних громадських організацій взяли участь в пікетуванні ЦВК, яка безпідставно і незаконно відмовила в реєстрації 97 кандидатам із списку партії Конгрес Українських Націоналістів, висунутих XV Збором.

ЦВК і надалі продовжує залишатися корумпованою антинародною структурою і відмовляти висуванцям Конгресу в реєстрації кандидатами в народні депутати України.

Патріоти скандували: «ганьба – ЦВК!», вимагаючи від центральної виборчої комісії негайно припинити протиправну діяльність, забезпечити публічність та відкритість своєї роботи і дати можливість виборцям вільно вибирати своїх представників у парламент.

«Коли б мені у березні цього року хтось сказав, що незабаром сотники-побратими по Самообороні Майдану Революції Гідності опиняться по різні строни барикад, я сприняв би це як провокацію, – пише у Фейзбуці сотник 34-ї сотні Майдану Ігор Рудник. – Та, на жаль, це сталося третього жовтня цього року під ЦВК під час акції протесту Конгресу Українських Націоналістів проти підступного і незаконного вилучення із виборчого списку Конгресу 97-ми кандидатів. правих сил. Конгрес оголосив акцію безстроковою і проводить щоденно о 15.00 год. біля центрального входу ЦВК, а також біля місцевих районних та обласних державних адміністрацій. Нічогісінько, виявляється, не змінилося, сьогоднішні владоможці діють у такий же спосіб, як і влада Януковича. ЦВК «скоротила» не лише список КУНу. Сьогодні близько 1800 кандидатів, які йдуть по мажоритарних округах, знято з реєстрації.

…Проти нас влада кинула наших побратимів по Майдану, які належать до добровольчого батальйону «Київ-1». Чесно, я навіть не маю зла на свого побратима сотника майдану. Спілкувався з ним, бачив, як він «сумлінно» арештовував голову Київської міської організації КУН Ю.Шепетюка, а побратими нерішуче крутили мені руки, бо вони вже на службі Закону України і «нашої влади», тож їм важче, ніж мені..»

У свою чергу прикро констатувати те, що наші побратими по Майдану, які належать до добровольчого батальйону «Київ-1», спричинилися до брутального затримання голови Київської міської організації Конгресу Юрія Шепетюка.

Революція гідності жодним чином не вплинула на роботу Центральної виборчої комісії, тому ми, українські націоналісти, закликаємо всіх побратимів та небайдужих патріотів України в цей складний для нашої держави час не залишатись осторонь і активно долучатись до нашого безстрокового пікету проти свавілля і корумпованості ЦВК!

Прес-служба КУН

КАНДИДАТ У МЕРИ – ВІД КОНГРЕСУ

Бог і Україна понад усе!

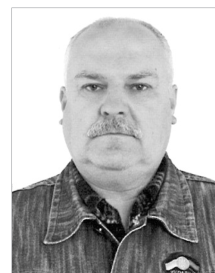

Висунення друга Миколу Григоровича Семенишина кандидатом на посаду міського голови у місті Почаєві від Конгресу Українських Націоналістів, було затверджено на конференції Тернопільського обласного проводу.

Микола Сененишин народився 30 жовтня 1957 р.; українець, місцевий житель, член КУНу з 16 жовтня 2005 року. Активний член партії, патріот-місцевості, борець за побудову міцної соборної незалежної Української держави. Він – голова місцевого осередку КУНу м.Почаєва. Під його ініціативою було встановлено: 1. Пам'ятний знак – жертвам Голодомору і політичних репресій; 2. Пам'ятний знак – «Жертвам Чорнобильської катастрофи»; 3. Пам'ятний знак – «Учасникам – воїнам афганцям»; 4. Пам'ятний знак – «Борцям за волю України». Ініціатор і наполегливий у будівництві, вироблення проектно-кошторисної документації для заснування церкви св. Андрія Первозваного УПЦ КП. Екс-депутат Почаївської міської ради з 2004 по 2010 рр. У даний час працює над проектом встановлення у місті Почаєві пам'ятника св. Рівноапостольному князеві Київському Володимиру.

Борітеся, поборете,
Вам Бог помагає.
Т.Г. Шевченко.

Вітальний лист українців московському Патріарху Кирилу!

Хтось може й скаже: «Ти звихнувся!
На патріарха замахнувся!»
Та скільки ж буде той Кирило
На Україну пхати рило?
Брехати має добрий хист,
Він також є сепаратист!
Це ж наша рідна Україна
Для нього – «Это Русь едина».
І скажу я тобі, Кирило:
«Заткни своє москальське рило!
ТИ українську їсиш шкварку,
Горілку п'єш «Зелену марку»!
Її ти сам і виробляєш!
І москалів своїх співаєш!
Ще й тютюнові є заводи!
То ж скільки ж ти приносиш шкоди!
Ти з Путіном сідаєш їсти!
Так ви ж обидва КГБісти.
Ви миром мазані одним,
Ви в нас уже забрали Крим!
Чечня, Осетія Північна,
Яка ж людина ти цинічна.
Тебе б не в руку цілувати,
А разів з десять в пику дати.
В Молдови вкрали Придністров'я.
Багато маєте здоров'я?
Якщо ти зуби гострі маєш, –
На Україні обламаєш!

Козацька Чорна Рада

ДОНЕЦЬКІ ХРОНІКИ

У СПЕЦЗОНІ ТЕРОРИСТІВ: НАУКА, ОСВІТА, ПЕНСІЇ

Марія ОЛІЙНИК

Ще один тиждень в зоні АТО з особливим статусом і законом про амністію. Агресія, страх і відчай. Донбас у зоні «ДНР» і «ЛНР» сьогодні перебуває в комі. Мільйони людей залишаться один на один з голодом і холодом, війною. Масштаби руйнування інфраструктури Донбасу величезні. Чергове «перемир'я» просто злочинне. З України не почали виводити російські регулярні і «добровольчі» збройні формування. Навпаки, РФ продовжує постачати терористів та військову техніку. Триває ротація російських військ на Донбасі. За оцінками експертів, на сьогоднішній день на території Донбасу є близько 3 тисяч російських військовослужбовців.

«У район аеропорту в Донецьку прибула чергова партія російської бронетехніки (до 10 одиниць), передана військовослужбовцями РФ місцевим бойовикам із зазначенням «берегти техніку». Також до десяти одиниць російської бронетехніки перекинуто в район населеного пункту Авдіївка», – йдеться у повідомленні Тимчука.

«Спостерігається концентрація підрозділів регулярної армії РФ в районі Докучаєвськ-Новотроїцьк-Ольгинка і Новоазовськ-Комінтерново. Перекинуті сюди раніше підрозділи посилюються бронетехнікою й артилерією, йде приховане зосередження резервів на цих напрямках. Зафіксовано прибуття в район населеного пункту Докучаєвськ конвою постачання – до 30 вантажних автомобілів», – написав Тимчук.

Спроба розпочати навчання в школах Донецька першого жовтня закінчилась трагедією. Загинув школяр, убито вчителя біології та ще двох людей у школі № 57. На зупинці «Поліграфічна» згорів автобус: дев'ять загиблих. Зразу радіо і ТБ «ДНР» та російські ЗМІ, які завжди «випадково» появляються на місці трагедії, звинуватили українських військових у трагедії. Вони нібито стріляли з аеропорту, який безуспішно штурмують російські бойовики щоденно, з 26 травня. Очевидці розповідають, що вибиті вікна та смерті сталися в школі зі сторони, протилежної до аеропорту, що свідчить, що стріляли по школі з центру міста, а не з аеропорту в центр. Така ж ситуація зі снарядом, яким розстріляно автобус і людей на зупинці. Вже другого жовтня заняття в школах відмінили. Діти сидять по підвалах, по домівках. Не працюють садочки.

Ще трагічніша ситуація зі спробою розпочати навчання у захоплених збройними формуваннями «ДНР» вищих навчальних закладах, які наказом «міністра освіти і науки» «ДНР» Ігоря Костенока перепідпорядковані МОН ДНР, як всі освітні заклади всіх рівнів, типів і форм власності на території «ДНР». Зустрічі «міністра» освіти і науки Ігора Костенока та «міністра» соціального захисту «ДНР» з Придніпровської Молдавської республіки Олександром Караманом з деякими проректорами Донецького національного університету показали повну неспроможність налагодити навчання в 23 тисячному колективі. І смішно звучали відповіді Костенока щодо оплати обслуговуючому персоналу зараз же по 2 тисячі гривень, а професорам – пайками з продуктів, бо на заробітну плату у них коштів немає, а гуманітарну допомогу прислала РФ. Дико було чути відповідь на питання щодо звільнення чотирьох університетських гуртожитків (кожний на 900 місць) по вул. Рози Люксебург, захоплених бойовиками 5 липня, коли благополучно прибув до Донецька із Слов'янська Ігор Стрелков (Гіркін) із терористами. Він повідомив, що в двох гуртожитках з 5 липня, у нас живуть «беженци», яких «ми годуємо в університетській їдальні тричі на день», а у двох інших ваші «защитники» – озброєні бойовики. Щоправда, поскаржився активу ДонНУ, що незрозуміло, що то за «беженци», бо коли за безкоштовне проживання і їду їх хотіли залучити до громадських робіт, то половина з них втекла. Пообіцяв розселити решту «беженців» і бойовиків компактно, на декількох поверхах, а декілька поверхів віддати для студентів ДонНУ. Звичайно, що з таким сусідством не погодилися студенти. І якщо 1 жовтня на деякі факультети прийшло до сотні студентів, то вже 2 жовтня не з'явився ніхто. Бо дізнались про наказ МОН України про те, що до завершення збройного конфлікту на території м. Донецьк університет буде проводити свою освітню діяльність (згідно з наявною ліцензією та сертифікатом про акредитацію) на території м. Вінниця з 3 листопада. Із Звернення до співробітників і студентів Донецького національного університету України 30 вересня міністра освіти і науки України Сергія Квіта вони дозналися, що:

«…Будь-яка освітня діяльність від імені (чи під іменем) цього Університету на території міста Донецьк тимчасово заборонена. Діяльність фізичних осіб на території (в приміщеннях ДонНУ) без ліцензії на освітню діяльність містить ознаки кримінальних правопорушень і підпадає під дію Кримінального кодексу України.

2. Єдиним діючим ректором Донецького національного університету України є Гринюк Роман Федорович, який був легітимно обраний згідно з рекомендацією конференції трудового колективу від 22 листопада 2012 року та з яким Міністерство освіти і науки України уклало контракт № І-20 від 29.11.2012 р.

У той же час, Міністерство звертає увагу на те, що Баришніков Сергій Анатолійович (якого, за наявною у Міністерстві інформацією, «призначено» «ректором Університету») не є легітимно обраним ректором згідно з нормами Закону України «Про вищу освіту»; Міністерство не укладало з ним від імені держави України контракт; усі його дії від імені Університету є незаконними і не визнаються керівництвом Міністерства освіти і науки України. Баришніков С.А. не має права підписувати жодних офіційних документів від імені та на бланку ДонНУ, у т.ч. фінансових (платіжних відомостей); його підпис на будь-яких офіційних документах (у тому числі дипломах або трудових книжках) є нелегітимним і, відповідно, не тягне за собою жодних юридичних наслідків. Крім того, такі дії Баришнікова С.А. мають ознаки ряду злочинів, передбачених окремими статтями Кримінального кодексу України….»

У своєму зверненні до співробітників та студентів ректор ДонНУ Роман Гринюк наголосив, що «у ці скрутні часи для кожного з нас вважаю за потрібне заявити свою позицію щодо майбутнього Донецького національного університету. …Випробування завжди передбачають вибір і втрати. За сучасних умов Донецький національний університет поза своїм бажанням залишив тих, хто не пройшов тест на національну та професійну гідність. З цим ми починаємо новий етап вдосконалення слави і честі ДонНУ».

І, як показали подальші події, не всі викладачі пройшли цей тест. Частина з них із задоволенням залишилась працювати невідомо в якому закладі «ДНР», розповідаючи, що наказу не читали, але чули, що тепер замість предмету «Історія України», вони залюбки викладатимуть предмет «Отечественная и региональная история». Щоправда, без студентів. Студенти виявились патріотичнішими та мудрішими за своїх антиукраїнських викладачів. Вони не бажають отримати дипломи «ДНР», виготовлені на ксероксі.

Ще трагічніша ситуація з долею Донецької державної музичної академії імені С.С.Прокоф'єва. Його ректор, академік України Олексій Скрипник на момент зустрічі з Костенком 1 жовтня нібито звільнився і був відсутній. Костенок заявив, що ніяких перехідних періодів від ліцензованого ВНЗ України до закладу «ДНР» не буде, про що просили присутні. Україна для «ДНР» «отрезанная пуповина», а у вас дві дороги: одна на залізничний вокзал, друга на ДМЗ (Донецький металургійний завод). Напевно, сарака не знав, що ні вокзал, ні ДМЗ завдяки «ДНР» не працюють! На питання, куди ж поселять студентів, адже гуртожиток зайнятий озброєними людьми, які порозбивали там музичні інструменти, Костенок відповів, що треба почекати, бо йде зима і «захисникам» нікуди діватись, але вони скоро вирушать у Запорізьку область виконувати свій обов'язок і тоді можна буде вселити студентів. А дипломи студенти отримають від «ДНР». Студенти і викладачі масово звільняються. Самі співробітники у розпачі зателефонували до Міністерства культури України, якому підпорядковується академія, і з'ясували, що про ситуацію, яка склалась у їхньому ВНЗ, там взагалі нічого не знають і не чули. Ні про звільнення ректора, ні про примусове підпорядкування «ДНР» з 1 вересня!?

Друга зустріч із вченою радою академії відбулась 8 жовтня. Деенерівці призначили новим ректором старшого викладача Колоней, і сказали, що дипломи будуть теж «ДНР», і це вже не залежить від міністерства культури України.

Як повідомлялось, 8 липня 2014 року на головну територію Донецького юридичного інституту, яка розташована у Київському районі м. Донецька, увійшли невідомі озброєні особи, які оглянули територію та приміщення навчального закладу, в яких здійснювались поточні ремонтні роботи з підготовки до початку нового навчального року. У той же день вони покинули головну територію інституту.

Повторне захоплення інституту відбулось 9 липня 2014 року, тобто ще до «перепідпорядкування» «ДНР». Тепер головна територія інституту перебуває під контролем невідомих озброєних осіб. Особовий склад інституту був евакуйований і не постраждав, будівлі та майно інституту не пошкоджені.

Курсанти факультетів інституту перебувають на навчальній практиці та у канікулярних відпустках. Адміністративний та науково-педагогічний персонал тож відправлено у чергові відпустки.

Всім рекомендуємо утриматись від відвідування головної території Донецького юридичного інституту, яка розташована у Київському районі м. Донецька. Можливо тому, що інститут був першим ВНЗ, який захопити озброєні бойовики, він і підготувався найкраще для продовження роботи в різних містах України.

Донецький юридичний інститут МВС України повідомив своїх студентів і викладачів, що навчання факультету права розпочалось 1 жовтня 2014 року у Маріуполі. Курсанти факультету Державної автомобільної інспекції переведені для продовження навчання з 1 вересня до Національної академії внутрішніх справ МВС України у Києві, а факультет підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки працює в Одеському державному університеті внутрішніх справ. Решта факультетів переведені до Харкова, Кривого Рогу, Дніпропетровська. Але фактично інститут, як цілісний заклад, розформовується, викладачі звільняються з роботи, студенти дезорієнтовані, фактично не набрано слухачів на перший курс. А тим часом у терористичній організації ДНР заявили, що реформували Донецький юридичний інститут МВС України в ВНЗ – «Донбаська юридична академія» «ДНР». У ньому з 1 жовтня начебто навчатимуться люди, які захочуть служити у правоохоронних органах «ДНР». Вони будуть орієнтовані на боротьбу з корупцією і на те, щоб бути ближче до народу», – заявив «міністр освіти» ДНР.

А взагалі в спецзоні «ДНР» опинились 11 державних і п'ять приватних ВНЗ. Два державних визначились із підпорядкуванням Україні. Решта чотирнадцять вагається, а фактично залишилась працювати на терористичну організацію ДНР, зустрічаються з її міністром, ведуть переговори, узгоджують програми, пишуть заяви про працю в «ДНР». Хоча, здавалося б, що саме Рада ректорів ВНЗ Донецької області, яку сьогодні очолив ректор Ректор Донбаської національної (?!) академії будівництва та архітектури, академік Академії вищої школи України (?!), Академії інженерних наук та Академії будівництва України (?!), академік Російської (?!) академії архітектури і будівельних наук Євген Горохов замість Олександра Мінаєва – ректора Донецького національного (?!) технічного університету, мала б розуміти, що жодний документ від «ДНР» не буде мати юридичної сили. Мабуть, за результатом прийнятих такими «фахівцями» рішень необхідно скасувати ті звання, які вони отримали від України.

Економічна неспроможність проекту «ДНР» очевидна з першого погляду, незважаючи на бадьорі заяви її лідерів про готовність до економічної конкуренції з Україною. І хто, як не українська професура, мав би це добре розуміти і довести до співробітників, студентів, громадськості, громадян. На жаль, цього не сталося, бо професура антиукраїнська, та й ВНЗ були не національні, тому й стали деенерівськими.

До щоденних обстрілів територій «ДНР» та «ЛНР» додалась ще одна проблема. Тепер на цих територіях з 1 вересня наша українська влада не може виплатити пенсії, соціальні виплати та заробітну плату. Нам роз'яснено, що треба під залпами «Градів», подолавши декілька блокпостів і «ДНР», і українських, виїхати на територію, яка контролюється українськими військами, і там, звернувшись до відповідного управління із заявою, перевести на якусь липову адресу відповідні виплати через банківську картку. І от що цікаво. Що є серед нас окрема каста – пенсіонери міліції, яким продовжують нараховувати пенсії на території Донецька! Хоча серед них є такі, які воюють проти України в армії «ДНР». Всі звернення до Людмили Денисової – міністра соціальної політики України з цього приводу та з приводу того, що відповідним управлінням заборонено переводи виплат за дорученням, залишились без відповіді. А це позбавляє отримання пенсій немічних, хворих лежачих, інвалідів.

Оскільки населення «ДНР»-«ЛНР» отримує інформацію тільки з російських та терористичних ЗМІ, їм пояснюється, що їх врятує пенсія від «ДНР», і пенсіонери масово стоять у черзі перед ЖЕКами, підписують заяви на отримання пенсії (державної винагороди), бо їх покинула Україна. Це особливо важливо для діячів «ДНР»-«ЛНР» перед виборами у так звані їхні Верховні Совєти, які спочатку були призначені на друге листопада, а зараз перенесені на дев'яте – через неготовність виборчих дільниць. У прийнятому депутатами українського парламенту законі йдеться, що вибори в Луганській та Донецькій областях мають відбутися 7 грудня 2014. Вибори в ДНР будуть визнані такими, що відбулися незалежно від явки, заявив глава Верховного Совєта «ДНР» Борис Литвинов. Він підкреслив, що якщо більше половини виборців прийдуть проголосувати на вибори, це стане тріумфом для «ДНР», проте навіть менша явка не стане перешкодою для визнання її легітимності. За словами Литвинова, на виборах явка може виявитися меншою, ніж на референдумі в травні 2014 року, оскільки безліч людей виїхали з території «ДНР».

Тобто «ДНР»-«ЛНР» легітимітизуються як можуть. З допомогою обіцянок платити більші пенсії, ніж в Україні. А от знаменитий господар Горлівки, терорист Безлер (Бес) почав грабувати птахофабрики. Його бойовики безкоштовно роздавали жителям міста живих курей. Птахів привезли із однієї з розграбованих птахофабрик поблизу Шахтарська на вантажівці і роздавали по дві в одні руки на площі Перемоги в центрі міста. На борту фури напис – «Привіт від Беса». За курми вишикувалася величезна черга, в якій люди стояли по кілька годин.

У Донецьку гуманітарку безперешкодно в кожному районі роздає фонд мільярдера Рината Ахметова «Поможем», в черзі за якою збирається декілька тисяч пенсіонерів і стоять теж по декілька годин, замість того, щоб допомогти їм оформити пенсії на території України та отримати законні українські пенсії. Все це працює на користь «ДНР» проти України.

Закінчення на 12-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ВИБОРЦІВ

КАНДИДАТ У НАРОДНІ ДЕПУТАТИ ПО ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 125 АНДРІЙ ЛОПУШАНСЬКИЙ

«Зробіть правильний вибір – голосуйте за Андрія Лопушанського», – закликає виборців Конгрес Українських Націоналістів

Шановні громадяни!

Звертаємось до вас з проханням взяти участь у виборах до Верховної Ради, що відбудуться 26 жовтня 2014 року, та підтримати кандидата в народні депутати України Андрія Ярославовича Лопушанського.

Андрій Лопушанський є членом Конгресу Українських Націоналістів з 2000 року. За всі роки нашої плідної співпраці побратим Андрій зарекомендував себе як справжній патріот, український націоналіст, людина, якій дійсно болить доля, майбутнє України.

Вступивши до лав Конгресу Українських Націоналістів за рекомендації Ярослави Стецько, вже не один рік поспіль Андрій Лопушанський працює заради добробуту України та свого рідного краю.

Усі ми знаємо про ті добрі справи, що робить Андрій Ярославович. Його зусиллями на теренах рідної Львівської області було встановлено чотири пам'ятники Герою Українського Народу Степанові Бандері.

Завдяки старанням пана Лопушанського вже не один місяць поспіль групи волонтерів забезпечують наших вояків усім необхідним у зоні АТО.

Саме Лопушанський, як ніхто інший з наявних кандидатів, знає проблеми простих людей та шляхи їх вирішення.

Ми повністю підтримуємо рішення Андрія Ярославовича балотуватися на виборах до парламенту шляхом самовисування. В час, коли Україна перебуває у небезпеці, коли агресор хоче вкрасти нашу державність та сплюндрувати велич, історію та традиції українців, народний депутат повинен відповідати виключно перед громадою та працювати в інтересах громади.

Рішення Президента України Петра Порошенка про дострокові вибори Верховної Ради України є конституційним і відповідає вимогам часу і суспільства. Вперше виборча кампанія в незалежній Україні проходитиме в умовах війни з московськими окупантами. Разом з тим уперше головною темою виборчих баталій буде не сакраментальне «Бути чи не бути Україні?», що штовхало українців на шлях вибору «меншого зла», а конструктивне – «Якою бути Україні?»

Наша позиція з даного питання є чіткою – Україні бути незалежною, цілісною та суверенною державою. Ми не маємо права дати жодного шансу московитам та терористам забрати нашу землю. І тому вважаємо, що в Українському парламенті повинні працювати люди, які знають і вміють захищати свою Батьківщину.

Звертаємося до вас, шановні виборці! Підтримайте нашого багаторічного соратника, людину слова і конкретних справ, справжнього патріота України, якому не байдуже наше сьогодення та завтрашній день. Застерігаємо вас від можливих провокацій щодо Андрія Лопушанського та поширення брехливих пліток. Не варто вірити порожнім нещирим словам, що не мають фактичного підтвердження. Голосуймо серцем та розумом, аби не повторювати минулих помилок. Час самим вирішувати свою долю і бути гідними синами своєї Батьківщини.

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ, Голова Конгресу Українських Націоналістів,
Павло МОВЧАН, голова Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка,
Богдан БОРОВИЧ, голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА,
Євген ЛУПАКОВ, голова Спілки офіцерів України,
Марічка ПЕТРОВА, голова Всеукраїнської ліги українських жінок,
Володимир ОМЕЛЬЧУК, голова Всеукраїнської громадської організації «Чесне слово»

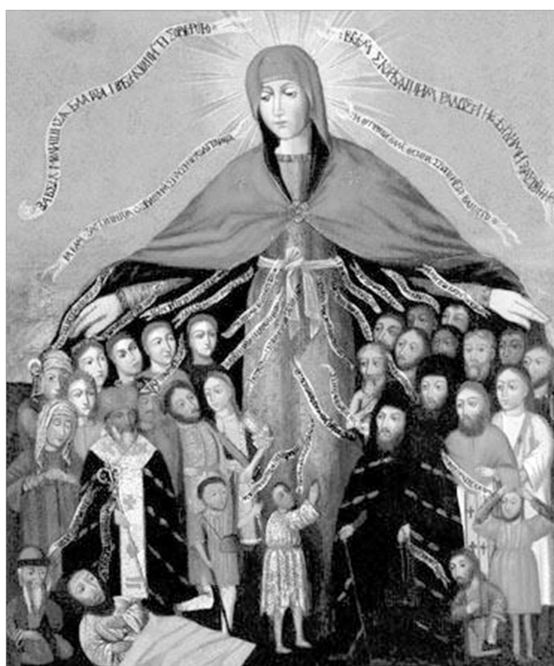

ВІТАЮ З ПОКРОВОЮ ТА СВЯТОМ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ! УСІМ НАМ – ПЕРЕМОГИ НАД ВОРОГОМ, МИРУ ТА ЩАСТЯ!

Шановні українці!
Дорогі краяни!

Вітаю всіх зі святом Покрови Пресвятої Богородиці, яка завжди перебуває з нами і захищає нас.

В цей славетний день, 14 жовтня, ми вшановуємо українське козацтво та наших воїнів УПА. Слава героям! Безмежна подяка їм за святі справи їхні!

Нині Пресвята Богородиця стала на захист українських воїнів, які боронять нашу незалежність на Донбасі. Вільний, козацький дух надихає нові покоління українців на боротьбу та перемоги. Ворог намагається плюндрувати Україну, хоче забрати у нас нашу державу. Але голос величних предків – вояків ОУН-УПА, членів Української Військової Організації, славетних козаків, відгукується у серцях українців.

Нехай в цей день усі ми згадаємо про нашу Богородицю, подякуємо їй та об'єднаємося у нашому спільному бажанні жити в вільній, соборній та цілісній державі.

Слава Україні!
Слава нашим героям!

Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

ЗВЕРНЕННЯ ДО ВИБОРЦІВ

«ПЕРЕКОНАНИЙ: СОНЦЕ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ЗІЙДЕ НА ЗАХОДІ»

ОБИРАЙ МАЙБУТНЄ!
Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

Я, Лопушанський Андрій Ярославович, кандидат у народні депутати України по округу № 125, звертаюся до Вас із закликом прийти 26 жовтня 2014 року на виборчі дільниці та віддати свій голос за того кандидата, якого ви вважаєте найбільш гідним.

Події останнього року перевернули все наше життя. Сьогодні, коли вирішується доля України, ми повинні об'єднатися та разом працювати для добробуту та процвітання нашої держави.

Ми живемо у стані війни з російським агресором. Ворог напав на Україну. Зробив це підступно та цинічно – в найтяжчий для усіх нас час. Саме тому, українська влада повинна, нарешті, стати слугою свого народу.

Я переконаний, що право кожної люди – обирати своє майбутнє. Жоден тиран, жоден диктатор або ж агресор не може нав'язувати нам свою волю. Український народ показав цілому світу, що значить любити та захищати свою батьківщину. Нам вдалося скинути банду Януковича, згуртуватися навколо незалежності та соборності України. Нашим спільним завданням є збереження держави для наступних поколінь.

Сьогодні люди задаються питанням, чи потрібні вибори до Верховної Ради? Яка з них усім нам користь? На мою думку, відповідь тут однозначна – вибори потрібні, щоб назавжди вигнати з Верховної Ради банду Януковича та злочинців комуністів. Вибори є тим шансом, без якого не можливо запустити конче необхідні реформи. Український парламент має очиститися та оновитися, до нього повинні влитися нові сили, які будуть спроможні працювати для держави та її народу, виконувати накази Української Революції Гідності.

Я прийняв рішення балотуватися до Верховної Ради шляхом самовисування з однієї лише причини – бути незалежним від волі партійних вождів. Я маю звітувати виключно перед своїми виборцями. Для того, щоб змінити рідний край на краще, я не повинен залежати від тієї чи іншої політичної сили. Єдиний наказ, який я зобов'язаний виконувати, – це наказ наших краян.

Парламентські вибори мають підвести риску під минулим та відкрити нам шлях у майбутнє. Верховна Рада восьмого скликання повинна стати гідним виразником інтересів українського народу. Держава потребує дієвої коаліції та відповідальних представників, котрі зможуть переступити через особисте в інтересах загальнодержавного. Повинні прийти люди, які знають проблеми своїх громад, стають на захист простих людей, не словами, а конкретними справами вирішують проблеми громадян.

Що стосується Прикарпатського краю та Карпат, я вважаю, що основним завданням для усіх кандидатів в народні депутати по округу №125 має стати перетворення нашого краю з сировинного придатку в розвинуту економічну та туристичну територію. Представники від нашої області у Верховній Раді мають працювати над питаннями створення нових робочих місць, приведення до ладу лісової галузі, капітального ремонту доріг, посилення соціального захисту простих людей, повернення землі у власність місцевих громад, введення податкових пільг для малих та середніх підприємств гірської території.

Я переконаний, що сонце відродження України зійде на Заході. Наш край має стати європейським трампліном для розвитку держави. Людям потрібні робота та впевненість в завтрашньому дні. Я вірю в те, що Карпати та Прикарпаття мають право обирати свою долю та майбутнє для своїх дітей. У разі мого обрання до Верховної Ради, я зроблю усе можливо, щоб наш край став тією зіркою, за якою видніється жадана Європейська планета миру, злагоди та всеукраїнського щастя.

ВАЖЛИВО

ЩОБ КРАЙ НАШ СТАВ ВИРОБНИКОМ

Вже давно не секрет, що однією з основних проблем Прикарпатського краю та Карпат є залучення інвестицій. Річ у тому, що не всі інвестори мають бажання створювати нові виробництва, а зацікавлені виключно у природних ресурсах нашого краю. Наразі є нагальна потреба не просто в інвестиціях, а в капіталовкладеннях, які дозволять дати людям нові робочі місця. Без реалізації таких інвестиційно-виробничих проектів практично неможливо відродити економіку краю.

Нині маємо ситуацію, коли люди самі беруться за вирішення власних проблем. Саме завдяки прости українцям було скинуто банду Януковича. Вже не один місяць силами все тих же людей забезпечуються усім необхідним наші воїни на Донбасі. І тому, коли сьогодні ми самі не візьмемося за відродження нашого краю, ніхто інший цього не зробить замість нас.

Добру справу розпочав відомий громадський та політичний діяч Андрій Лопушанський. В перших числах жовтня він став організатором зустрічі інвесторів з керівництвом Державного підприємства «Турківське лісове господарство». Під час зустрічі було обговорено ряд питань щодо можливості оренди деревообробних цехів та інших приміщень. Інвестори мають наміри розпочати процес оформлення документів вже у 2015 році.

За словами керівника Державного підприємства «Турківське лісове господарство» Барабаша Василя Михайловича, представники спільного українсько-китайського підприємства «УкрЛісХолдінг» є інвесторами, яких давно потребує наш край.

– Висловлюємо свою щиру вдячність Андрію Ярославовичу Лопушанському за його старання та турботу про наш край. Важливість таких інвестицій пояснюється досить просто. Мало того, що компанія вкладе гроші в розвиток Карпат та Прикарпаття, так ще й створить нові робочі місця. Це дозволить навести порядок в лісовій галузі нашого краю, – зазначив Василь Михайлович.

– Сировину, тобто дерево, ми будемо закупати не тільки в Україні, але й в Польщі, Румунії та Німеччині. Наразі, вже відкриті ринки Європи, США та Китаю для готової продукції з Карпат та Прикарпаття. Наше підприємство плідно співпрацює з світовим виробником контейнерів – компанією СІМС, а також з відомою мебельною компанією LACOVER CRAFT, котрі зацікавлені у виробах з вашого краю, – сказав представник британської компанії пан Івенг.

Як зазначив Андрій Лопушанський, Прикарпаття та Карпати є дуже привабливим для інвесторів. Проблема в тому, що таких інвесторів потрібно знайти, привести, і гідно все показати. Лопушанський зазначив, що шукає тільки тих інвесторів, котрі зацікавлені у створенні нових та відродженні вже існуючих підприємств.

– Своїм завданням я бачу повноцінний розвиток нашого краю. Потрібно навести лад в економіції, лісовій галузі, повернути довіру до держави. Величезний потенціал Прикарпаття та Карпат має працювати. Перед нами відкриваються якісно нові можливості. Потрібне тільки бажання залучати відповідальних інвесторів. Ми маємо нормалізувати законодавства та встановити жорсткий, постійний контроль громади за діями влади і виконанням наказів простих людей, – розповів у нашій розмові Андрій Лопушанський.

Випадок з залученням інвестицій до Турківського району не поодинокий. Так, пану Лопушанському вже вдалося привести інвесторів до рідної йому Старосамбірщини. Добромильський деревообробний комбінат знайшов нового і відповідального хазяїна. Тільки за вересень місяць роботу отримали 39 чоловік. На листопад заплановано запуск виробництва. Це дасть можливість працевлаштувати ще 120–130 чоловік.

На наше запитання про плани на майбутнє, Андрій Лопушанський сказав:

– Ніколи не зупинятися на досягнутому. Після Старосамбірщини та Турківщини, плануємо залучення інвестицій до Сколівщини. Я переконаний, що наш край заслуговує значно кращої долі, ніж ту, яку нам диктують бюрократи та корупціонери.

Віталіна БОЖКО

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«УКРАЇНЦІ ПОНАД УСЕ ЦІНУЮТЬ СВОБОДУ»

Андрій Лопушанський – український політик, громадський діяч, бізнесмен та меценат, кандидат у народні депутати України по виборчому округу № 125.

З перших днів Української Революції Гідності Андрій Ярославович був на Майдані. Він допомагав всім, чим міг, – грошима, продуктами, одягом. Як один з акціонерів готелю у центрі Києва, Лопушанський забезпечував безплатним житлом учасників Майдану. За час Революції послугами готелю змогли скористатися 12 тисяч осіб.

Коли почалася війна на Сході України, Андрій Лопушанський не залишився байдужим до долі нашої Батьківщини. Ось уже котрий місяць під його керівництвом групи волонтерів їздять на Донбас, везучи з собою все необхідне нашим захисникам. Лопушанський був організатором звільнення наших полонених і виведення українських поранених з зони АТО.

Про проблеми країни, ситуацію в зоні АТО і подальші перспективи розвитку України, сьогодні ми говоримо з Андрієм Лопушанським.

Командир спецбатальйону «Шахтарськ» Андрій ФІЛОНЕНКО та Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

– З якими проблемами Ви зустрічаєтеся, допомагаючи армії, добровольцям?

– Я не міг бути осторонь, коли ворог напав на мою країну. Звичайно ж, ми допомагаємо і армії, і добровольцям, і біженцям. Приміром, у Хирові Львівської області силами мого Фонду був організований літній табір для дітей – переселенців зі сходу України.

Що стосується наших захисників, то я особисто кілька разів супроводжував наші волонтерські вантажі в зону АТО. Допомагаємо 72-й бригаді, батальйонам «Шахтарськ», «Київська Русь» та іншим. Що веземо хлопцям? Та все, що вони просять, – від води і батарей до їжі, одягу, касок, камуфляжів і бронежилетів.

Сьогодні намагаємося возити саме те, що вкрай необхідно нашим захисникам. Їжі там вистачає. Є проблема з якісними і дорогими медикаментами. Тому ми концентруємо свої сили на вирішенні даного питання. Веземо протишокові знеболюючі, хірургічні інструменти, джгути, бандажі, американські кровоспинні бинти. Річ у тому, що близько 70 відсотків смертей – через втрату крові. Кровоспинні бинти зупиняють кровотечу, аж до артеріальної. Якби у нас було в достатку таких препаратів, вдалося б врятувати багато життів.

– Яка ситуація зі звільненням наших хлопців з полону?

– Говоримо відверто – ситуація складна. Ми робимо усе можливо для звільнення та пошуку наших героїв. З даного питання вже мали зустріч з заступником голови СБУ Віталієм Яловенком, який є Головою Міжвідомчого центру допомоги громадянам у питаннях звільнення полонених, заручників та віднайдення зниклих безвісти.

Наразі вже вдалося вивезти з зони АТО 11 бійців багатостраждальної 72-ої бригади. Про інше не маю права казати публічно, аби не нашкодити нашим хлопцям.

– Для повного одужання поранених важливою є і їх реабілітація. Ви берете участь в цьому?

– На базі санаторію «Женева» в Трускавці ми проводимо реабілітацію поранених воїнів. Тільки за літо ми вже змогли надати кваліфіковану допомогу близько 200 українським воїнам. Все це робиться безплатно, тому що наш борг підставити своє плече тим, хто в скрутну хвилину став на захист України.

13 вересня мав за честь зустрітись в державній службі України з надзвичайних ситуацій за круглим столом з представниками Міністерства охорони здоров'я України, апарату ДСНС України, Адміністрації Президента, Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства оборони України, управління Верховного комісара ООН у справах біженців, ОБСЄ, ЮНІСЕФ та товариства Червоного Хреста України. Обговорювали надважливі питання сьогодення: психологічна адаптація та реабілітація переселенців з зони АТО. Крім того, силами мого Благодійного фонду ведемо активний пошук меценатів з метою їх залучення до допомоги нашим хлопцям.

– Зараз часто звучить думка про те, що Україна на краю прірви. Україна в небезпеці. З іншого боку, нас підтримують США і ЄС. Наскільки ми «на краю»?

– Знаєте, Україна весь час, з першого дня незалежності, перебуває в небезпеці. Але сьогодні – переломний, знаковий момент. Зараз дійсно вирішується – бути чи не бути нашій державі. Все залежить тільки від нас самих. Кожне рішення, яке приймається, може виявитися вирішальним. Але в жодному разі не можна завмерти і нічого не робити. Я переконаний, що наш шлях – це Європа. Ми повинні стати членом НАТО. Влада зобов'язана активізуватися на шляху пошуку інших ринків, які б замінювали Росію і країни СНД. Сказати по правді, мені гірко і огидно спостерігати, як СНД мовчить, поки Росія розриває Україну.

– Так що Ви пропонуєте? Що робити з «Новоросією»?

– Ніякої «Новоросії» не було і не буде! Це все вигадки кремлівських ідеологів і психічно хворих шовіністів на кшталт Володимира Жириновського. Та й Путіну не потрібна ніяка Новоросія. Саме тому зникли Гіркін, Бородай та інші. Путіну потрібна федералізація України і ці регіони – Донецька і Луганська області – в складі України, а не контрольовані центральною владою, а фактично підпорядковані Москві.

– Який же вихід? Як запобігти реалізації цього підступного плану?

– Теоретично, є два варіанти: продовжити війну або погодиться на план Путіна. Практично, варіант у нас тільки один – боротьба і ще раз боротьба! Інша справа, чи готові ми жертвувати тисячами життів, чи достатньо у нас ресурсів, аби перемогти Путіна? Український народ показав, що не буде жити під владою тирана. Ми готові жертвувати, бо свобода і незалежність – безцінні. Якщо дивитися на Україну крізь «телевізійні екрани п'ятої колони» – тоді, напевно, в країні все добре. Але реальність – зовсім інша. Наш народ продемонстрував і продовжує показувати, що здатний захищати свою Батьківщину. Проте нам потрібний перепочинок. Ми повинні об'єднатися, підтримати Президента та провести кардинальні реформи в Україні. Тільки зміцнивши нашу державу економічно, відродивши армію, ми можемо дати гідну відсіч московському агресору.

Розмову вів
Віктор ТРОХИМЧУК

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ

Верховна Рада прийняла у першому читанні антикорупційні закони

Верховна Рада України підтримала президентський законопроект «Про систему спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції».

Документ за номером «5085» був ухвалений за основу. «За» проголосували 278 народних депутатів.

Законопроект передбачає реалізацію антикорупційної стратегія, створення Національного антикорупційного бюро, яке відстежуватиме до всього і стиль життя, і заробітки-витрати високопосадовців, майнові декларації у відкритому доступі і прозорі дані про бізнес.

Згідно інформації «5 каналу», ухвалення даного законопроекту в цілому, народні депутати анонсують 14-го жовтня..

Створено Комітет з питань розвідки при президентові України

За інформацією видання «Експрес», Президент України Петро Порошенко доручив створити Комітет з питань розвідки при президентові України на чолі з новопризначеним радником президента Ігорем Смешком.

Про це йдеться в указі президента України № 760/2014 від 7 жовтня.

«З метою підвищення ефективності роботи із забезпечення здійснення президентом України повноважень з керівництва, координації і контролю за діяльністю розвідувальних органів України, відповідно до пункту 28 частини першої статті 106 Конституції України постановляю: утворити Комітет з питань розвідки при президентові України як допоміжний орган при президентові України, основним завданням якого є підготовка президентові України пропозицій щодо здійснення керівництва, координації і контролю за діяльністю розвідувальних органів України», – говориться в тексті указу Гаранта.

ЦВК спростила процедуру зміни виборчої адреси

Як повідомляє «Українське Радіо», охочим проголосувати на дочасних парламентських виборах не за місцем реєстрації потрібно до 20 жовтня звернутися до органу ведення реєстру за місцем фактичного проживання і написати відповідну заяву.

Про це 8 жовтня 2014 року розповіла заступник голови ЦВК Жанна Усенко-Чорна. Вона зауважила, що переселенцям з Донбасу і Криму достатньо мати при собі паспорт, а документи, які підтверджують необхідність зміни виборчої адреси, надавати не потрібно. Але такі виборці зможуть взяти участь у голосуванні тільки за партійними списками, зауважила Жанна Усенко-Чорна.

ЛИСТ МАТЕРІ

СВІТ НЕ БЕЗ ДОБРИХ ЛЮДЕЙ

З перших днів Української Революції Гідності мій син – Володимир Вінярський, перебував на Майдані. Бої на вулиці Грушевського, сутички 18 лютого біля Верховної Ради, відстріл українців на Інститутській – все це він бачив на власні очі, допомагав пораненим, але сам залишився не ушкодженим. Після того, як було скинуто владу бандита Януковича, а перед Україною стала інша загроза, Володя вирішив не повертатися додому. Він повідомив мене, що записався до Національної гвардії, аби йти захищати нашу батьківщину.

Четвертого червня, у складі Першого Резервного Батальйону Нацгвардії, Володя брав участь в антитерористичній операції під містом Слов'янськ у Донецькій області. Ворожа куля снайпера, з гвинтівки російського виробництва, прошила його наскрізь. Володя отримав важке наскрізне вогнепальне поранення грудей, правої легені та хребта.

Першу допомогу Володимиру надали в Україні. Але пізніше, завдяки волонтерам та добрим людям, нам вдалося зібрати потрібну суму і відправити його на реабілітацію до Ізраїлю.

Сьогодні ми повернулися до України. Стан Володі став кращим, проте залишається ще досить тяжким. Мій син потребує щоденної медичної підтримки та продовження реабілітації.

Наша родина хоче подякувати Андрію Лопушанському, котрий допоміг нам у скрутну хвилину. Завдяки його небайдужості Володя отримав необхідні медикаменти. Крім того, пан Лопушанський надає моєму синові можливість безплатно проходити реабілітацію у санаторії «Женева», що у Трускавці. Ми вдячні за те, що є люди, яким не байдужа доля мого сина, як і долі інших українських воїнів, які йдуть захищати свою країну. Я переконана, що тільки в єдності, взаємодопомозі ми здатні пережити тяжкі часи і разом збудувати ту Україну, про яку так давно мріємо.

З повагою та щирою вдячністю,
жителька села Міженець Старосамбірського району Львівської області,
Уляна Степанівна ВІНЯРСЬКА

Володимир ВІНЯРСЬКИЙ з мамою

Воїни легендарної та багастраждальної окремої механізованої 72-ої бригади ЗСУ. У серпні стараннями Андрія Лопушанського хлопців було виведено з зони АТО. Їм намагалися прив'язати дезертирство та зробити показовий процес у «кращих енкаведистських традиціях» тільки за те, що вони виконували наказ свого командира. Завдяки втручанню Андрія Лопушанського, хлопці змогли вийти із зони АТО, дістатися до місця розташування своєї частини (Київська область, м. Біла Церква). Нині вони знову повернулися на Донбас, аби боронити нашу землю від московітських агресорів.

ВАШ ВИБІР!

ДЕБАТИ КАНДИДАТІВ

Шостого жовтня на телеканалі ZIK відбулися передвиборчі дебати між кандидатами по мажоритарному округу №125. Формат програми передбачав дебатування у конфігурації 2х2. У першому тандемі зійшлися діючий народний депутат, член фракції ВО «Свобода», львів'янин А.Тягнибок та кандидат у народні депутати, висуванець Комуністичної партії України Роман Богвелішвілі. Як і було задумано авторами, націоналіст і комуніст вели дискусію на ідеологічному полі, а тому проблеми округу, вирішення нагальних потреб горян, а тим паче, обговорення передвиборчих програм відійшли на другий план. На запитання зі Старосамбірського Майдану, що саме А.Тягнибок зробив для округу в цілому та Старосамбірщини зокрема, свободівець своєю відповіддю помітно розвеселив люд. З'ясувалося, А.Тягнибок долучився до створення у Старому Самборі міфічного «Водгоспу». Про те, що це за підприємство та де воно розташоване, ніхто у Старому Самборі не знає. Обурення старосамбірчан викликала репліка Тягнибока про те, що, мовляв, він сприяв відкриттю у Нижанковичах міжнародного переходу та що нібито він долучився до ремонту доріг у околицях м.Хирова. Про те, які дороги поблизу Хирова, не знає, мабуть, лише пан Тягнибок, оскільки почав навідуватися на Прикарпаття лише з наближенням виборів.

Прикро було спостерігати за низьким рівнем дискусії. І вдвічі неприємніше, що подекуди комуніст Богвелішвілі був навіть переконливішим за націоналіста Тягнибока. Стосовно Богвелішвілі, то його мотиви балотуватись саме по 125 виборчому округу так і залишились прихованими. Адже окрім протистояння з не дуже сильним опонентом і декларування давно мертвих комуністичних ідей, запам'ятався хіба що наявністю спортивного розряду з карате, який, мабуть, має допомогти йому при випадковій зустрічі з розгніваними виборцями.

У другій частині передачі на дискусійному полі зійшлися відомий на теренах Прикарпаття громадський та політичний діяч, самовисуванець Андрій Лопушанський та міський голова Турки, висуванець ВО «Батьківщина» Юрій Касюхнич. У цій дискусії конструктиву було значно більше. Кандидати мало зациклювалися на недоліках опонента, а основну увагу зосередили на досягненнях та добрих справах. А.Лопушанський розповів про свої основні цілі та завдання на найближчі кілька років. При чому він зобов'язався виконувати поставлені завдання навіть у разі перемоги іншого кандидата. Основною запорукою виходу Прикарпаття на якісно новий рівень розвитку, вважає А.Лопушанський, є інвестиції, залучення відповідальних і професійних фахівців у аграрній та деревообробній галузі. Як приклад, він навів Добромильський деревообробний комбінат, де уже зараз, завдяки іноземним інвесторам, працює близько 40 місцевих робітників. Ю.Касюхнич, не охоче вступаючи у гостру полеміку з конкурентом, також підхопив тему залучення інвестицій і навів кілька, проте не надто переконливих, прикладів по місту Турка.

Складна і болюча тема Майдану та війни з Росією не залишилася поза увагою виборців із Старосамбірського Майдану. А.Лопушанський отримав пряме запитання на свою адресу: як він долучився до Євромайдану та чи бере участь у допомозі бійцям у зоні АТО? Відповідь виявилася достатньо вичерпною, як на півторахвилинний ліміт часу, дозволений форматом програми. А.Лопушанський розповів про свої нічні чергування на Майдані у грудні – лютому, про події 18-20 лютого, які він пережив разом з усіма, будучи серед людей, на вулиці, про опіку над добровольчим батальйоном «Шахтарськ» та звільненням з полону наших солдатів, про допомогу у проходженні медичної та психологічної реабілітації бійцям, які повернулися з зони АТО.

На жаль, формат передачі не дозволив повною мірою кандидатам розкрити свої плани на майбутнє, проте враження від другої частини передачі, де не було дешевих демагогічних висловів та застарілих суперечок, було значно кращим. Там виборець зміг почути конкретні пропозиції і шляхи виходу зі складної ситуації, в якій опинився наш край напередодні чергових парламентських виборів.

Андрій ШЕМЕРДЯК

ДОБРОДІЙНІСТЬ

ВЧИТЕЛЬ – ОРІЄНТИР НАШОГО ЖИТТЯ

Ірина СТЕЛЬМАХ

На Прикарпатті та в Карпатах з давніх часів шанували професію вчителя. Цю традицію наші краяни несли крізь віки і передали нам, аби ми, в свою чергу, навчали наших дітей та онуків.

Щороку, в перший тиждень жовтня, ми відзначаємо День вчителя – свято тепле та радісне. Усі ми пам'ятаємо свого першого вчителя, рідну школу, роки навчання і перші життєві уроки.

Сьогодення українського вчителя нагадує нам, що доля не завжди справедлива до людей. Проте все в наших руках, і якщо держава не надає належної уваги вчителю та школі, то це роблять люди.

Готуючи матеріал для статті, автор зустрілася з відомим громадським та політичним діячем, уродженцем міста Добромиль, Андрієм Лопушанським. Темою зустрічі стала допомога пана Лопушанського школам нашого краю, а також його роздуми про майбутнє освітянської галузі.

Нагадаємо нашим читачам, що вже який рік поспіль Андрій Лопушанський активно допомагає освітянській галузі Прикарпаття та Карпат.

Масштабний проект – програма дистанційного навчання школярів Старосамбірщини, Турківщини, Сколівщини та в місті Самбір. Дана програма була організована разом з керівництвом і колективом Національного педагогічного університету імені Драгоманова. Наразі 193 учні вже пройшли програму дистанційного навчання, а 32 з них на пільгових умовах стали студентами столичного університету імені Драгоманова.

Згадаймо й благородну програму Андрія Лопушанського «Теплі вікна», завдяки якій у школах Самбора було встановлено нові вікна. Окрім загальноосвітніх шкіл, вікна було встановлено у дитячих садках та Самбірській музичній школі.

За участю пана Лопушанського в школах Самбора проводяться спортивні змагання з волейболу та футболу. Також Андрій Ярославович забезпечує учнів необхідним, сучасним спортивним інвентарем.

Знають люди і про інший проект – «Кращий учень Прикарпаття». За поданням педагогічної ради школи кращий учень нагороджується стипендією Андрія Лопушанського. Але, напевно, найбільш важлива та потрібна програма – це програма реабілітації дітей, хворих на ДЦП та інші важкі хвороби, у санаторії «Женева» в Трускавці. Також школярі Прикарпаття та Карпат мають змогу оздоровитися у санаторії.

Сьогодні, коли ми переживаємо доленосні часи, український народ повинен згуртуватися. І не будемо забувати, що саме вчителеві належить чи не найперша роль нашої єдності, традицій та знань. Вчитель дає нам життєвий орієнтир, за яким ми ідемо кожен своєю дорогою.То ж шануймо тих, хто нас навчає, і тоді жоден агресор ніколи не здолає велич українського народу.

РІДНЕ МІСТО МОЄ

УКРАЇНСЬКІЙ СТОЛИЦІ – УКРАЇНСЬКЕ ОБЛИЧЧЯ

Київському Міському Голові
В. Кличку
Гнаткевича Ю.В.
(вул.Червоноармійська або Велика Васильківська 124 кв. 92)

Шановний Віталію Володимировичу!

Почув про ініційовану громадськістю дискусію щодо перейменування вулиці Інститутської на вулицю Небесної Сотні. Я підтримую таку думку але пропоную розглядати проблему ширше: варто назвати й інші вулиці іменами киян, які загинули під час Революції Гідності та на Донбасі під час АТО.

Вулиць, які варто перейменувати, у Києві безліч. Наведу лише два приклади. **Хто такий Полупанов?** Це командир «отряда матросов», які, розстрілявши студентів під Крутами, увірвалися в Київ. Полупанов дав наказ стріляти з гармат по Лаврській дзвіниці. Його загін розстріляв і заколов багнетами кілька тисяч киян – тих, хто носив вишиванки, розмовляв українською мовою чи підстригся «під оселедець». Невже за це Полупанову така шана від киян? Адже його ім'ям називається одна з вулиць Києва.

Хто такий Котовський? До революції він був злодієм-рецидивістом. Потім став червоним командиром. За розгром військ Петлюри отримав орден «Красной Звезди». Ще один такий орден він отримав за те, що взяв у полон і розстріляв під селом Базар на Житомирщині 359 вояків армії УНР. Всі їхні імена нині закарбовані на стелі, що стоїть над їхньою братською могилою. Наймолодшому із розстріляних було 18 років. Як вони нині дивляться з небес на вулицю у Києві, названу іменем свого ката?

Я переймаюся проблемою київської топоніміки з часу проголошення Незалежності і можу Вам доповісти: назви вулиць і деяких площ Києва нагадують цвинтар російських і промосковських більшовиків, що нищили Україну і українців. Імен українських патріотів, що віддали за Україну своє життя, на цій карті мало. Як з цим бути? Хто візьметься за топонімічну реформу у Києві? Хто прибере з карти Києва імена російських терористів, садистів і христопродавців? Я пропоную Вам і Вашій фракції у Київраді оголосити і розпочати в столиці ***топонімічну реформу*** під девізом ***«Українській столиці – українське обличчя!»*** Приклад столиці наслідують інші міста. Скидають же пам'ятники вождеві перевороту у Петрограді по всій Україні.

Я знаю, що до цього питання поставляться по-різному. Одні скажуть, що не треба, бо, мовляв, це наша історія. Гроші, скажуть вони, слід викидати не на перейменування, а на щось корисне, матеріальне. Інші скажуть, що все-таки варто поміняти назви багатьох вулиць, бо вони названі іменами людей, які зі зброєю боролися за приєднання України до Росії, розстрілювали українців, організували голодомор, були войовничими безбожниками.

Коли столицею керували Іван Салій та Леонід Косаківський, Київрада встигла перейменувати низку вулиць і площ. Тоді з карти Києва зникли вулиці Леніна, Жданова, Маркса, Енгельса, Рози Люксембург, Кірова, Свердлова, Орджонікідзе та деякі інші. Площа Жовтневої Революції стала Майданом Незалежності, а площа Ленінського Комсомолу стала Європейською Площею. За часів І. Салія вулиці здебільшого називали іменами українських патріотів. А ось Л. Косаківський повертав вулицям назви, які вони мали у часи російського самодержавства. Саме так з'явилися вулиці Банкова та Інститутська.

За часів Олександра Омельченка від перейменувань відмовилися взагалі. Він навіть скасував рішення Київради, прийняте за Косаківського, про перейменування вулиць Горького, Артема, Червоноармійської та Січневого Повстання. Тому деякі кияни і я особисто, наприклад, досі точно не знаю, на якій вулиці я живу: на Червоноармійській чи на Великій Васильківській. О. Омельченко своєю власною волею, без рішення відповідної комісії, нав'язав Київраді перейменування лише трьох вулиць. На прохання московського мера Лужкова, висловлене ним на банкеті у київській мерії, у Києві з'явився Московський проспект замість Червоних Козаків, хоча ми мали вже вулицю Московську. А на особисте прохання Президента В. Ющенка, висловлене по телефону, з'явилися вулиці В. Гетьмана та Г. Гонгадзе. Про інші вулиці Ющенко чомусь не подбав.

Пане Віталію! Візьміться за цю проблему! Не зважайте на комуністів і не вірте, що на це треба багато грошей. На це потрібна лише воля. Це Москва і російські шовіністи нав'язали і продовжують нав'язувати українцям російську мову і російську топоніміку. Вони за Україну тримаються, наче воша кожуха. Називати нині вулиці іменами Ілліча, Артема, Котовського, Щорса, Боженка, Криленка і Полупанова – це все рівно, що назвати їх іменами Путіна, Гіркіна, Захарченка, Бородая, Пушіліна, Плотніцкого і Карякіна. Якщо Вам Ваші експерти скажуть, що це питання другорядне, і що воно не на часі, порадьте їм організувати громадську дискусію, як це зробили ініціатори перейменування вулиці Інститутської на вулицю Небесної Сотні. І самі, пане Віталію, порадьтеся на цей рахунок з душами замордованих московськими катами українців та ще поговоріть з Богом. Поцікавтеся, як Він поставиться до того, що в місті, яке за пророцтвом апостола Андрія Первозванного стоятиме на Дніпрі і матиме багато храмів, будуть вулиці і майдани, названі іменами тих, хто під ці храми підкладав динаміт.

Насамкінець, чисто особисте прохання. Хоч Ви, Віталію Володимировичу, розтлумачте мені, на якій вулиці я живу: на Червоноармійській чи на Великій Васильківській.

Юрій ГНАТКЕВИЧ,
кандидат педагогічних наук,
народний депутат України
1-ого, 5-ого і 6-ого скликань

ДОДАТОК:
як зараз називаються вулиці Києва і його околиць

<u>Вулиці, що прославляють активних борців проти української незалежності</u>

Анищенка – активного учасника січневого заколоту проти молодої української держави. **Полупанова** – командира загону матросів, що розстрілювали Героїв Крут і киян та дав наказ з метою економії патронів колоти киян багнетами. **Котовського** – того, хто розбив армію Петлюри і розстріляв 359 полонених бійців-українців під селищем Базар. **Юрія Коцюбинського** – військового більшовицького командира, що боровся з незалежністю своєї нації. **Кравченка** – активного учасника січневого заколоту у 1918 р. **Криленка** – голови Верховного Трибуналу, що на замовлення Сталіна відправив на розстріл тисячі українців і діячів ленінської гвардії. **Дундича Олеко** – більшовицького військового командира – ворога української незалежності. **Андрія Іванова** – московського резидента, що спровокував і очолив заколот проти молодої української держави. **Щорса** і **Боженка** – військових командирів, що активно боролися з українською незалежністю і вбили дуже багатьох українців

<u>Вулиці на честь діячів, які сприяли знищенню української незалежності</u>

Аїстова – активного учасника збройного повстання в Києві. **Антонова-Овсієнка** – активного учасника перевороту у Петрограді. **Бауманська** – більшовицького революціонера. **Бонч-Бруєвича** – професійного більшовицького революціонера. **Більшовицька** – (без коментарів). **Встрова** – червоногвардійця, що боровся проти нашої незалежності. **Дніпродзержинська** – головного чекіста, що знищив тисячі людей. **Заломова** – слюсаря сормовського заводу, що був прототипом головного героя роману М. Горького «Мать». **Землячки (Рози Залкінд)** – більшовицької революціонерки. **Ілліча** – організатора перевороту у Петербурзі. **Калінінської** – сталінського поплічника, дружина якого била гниди в одежі арештантів сталінських концтаборів і який підписав усі розстрільні списки включно із списком польських офіцерів. **Кіровська** – поплічника Сталіна і Леніна. **Колонтай** – поплічниці Леніна. **Колективізації** – сталінської злочинної акції, що призвела до «розкуркулення» і виселення сотень тисяч українців до Сибіру. **Красікова** – більшовицького революціонера. **Крейсера «Аврора»** – символа більшовицького перевороту у Росії. **Крупської** – дружини Леніна. **Курнатовського** – більшовицького революціонера. **Ленінська** – головного більшовика, що знищив нашу незалежність, **Ластовського** – більшовицького революціонера. **Мануїльського** – більшовицького діяча. **Мельникова** – революціонера – марксиста. **Пітерської** – (без коментарів). **Плеханова** – російського революціонера. **Ульянова** – тобто Леніна, який послав війська Муравйова на знищення української незалежності. **Цулукідзе** – революціонера-марксиста. **Чудновського** – активного учасника більшовицької революції в Петрограді і в Києві. **Ленінградської площі** – вже давно Ленінград перейменовано у Санкт-Петербург.

<u>Вулиці, що прославляють царських та більшовицьких полководців</u>

Баговутівська – родича якогось царського генерала, який заперечував існування української нації і української мови. **Бакинських комісарів** – (без коментарів). **Блюхера** – більшовицького командарма. **Дубового** – військового більшовицького діяча. **Єрмака** – завойовника і покорителя Сибіру для російської імперії. **Жукова** – російського радянського полководця, який планував переселення українців до Сибіру. **Жолудєва** – російського військового діяча. **Каменєва** – більшовицького військового діяча. **Ківкідзе** – російського військового діяча. **Кайсарова** – ад'ютанта російського полководця Кутузова. **Лазо** – більшовицького військового діяча. **Подвойського** – більшовицького військового діяча. **Потапова** – російського військового діяча. **Рикова** – дивізійного більшовицького комісара. **Суворова** – царського генералісимуса часів Катерини II, яка знищила Запорізьку Січ. **Тухачевського** – більшовицького військового діяча. **Уборевича** – більшовицького військового діяча. **Ушакова** – царського адмірала. **Урицького** – більшовицького військового діяча і чекіста. **Фурманова** – більшовицького комісара. **Федька** – військового діяча часів громадянської війни. **Фрунзе** – більшовицького полководця. **Чапаєва** – більшовицького полководця. **Шаумяна** – бакинського комісара. **Якіра** – більшовицького полководця. **Петрівської алеї** – на честь Петра I – ката українців. **Чапаєвського шосе** – російський більшовицький полководець. **Героїв Сталінграда** – параноїк Сталін знищив мільйони безвинних людей.

<u>Червоні вулиці</u>

Червона, Червоноармійська, Червоногвардійська, Червонозаводська, Червонопартизанська, Червоноткацька, Червонофлотська, Червонозоряна.

<u>Вулиці, названі на честь діячів епохи тоталітаризму</u>

Артема (Сергєєва) – раніще це була вулиця Троцького (Бернштейна). **Бойченка** – Генерального секретаря ЦК ЛКСМУ. **Бубнова** – державного і партійного діяча СРСР. **Бурмистенко** – державного і партійного діяча СРСР. **Воровського** – професійного революціонера, державного і партійного діяча СРСР. **Гамарника** – державного і партійного діяча СРСР. **Картвялішвілі** – секретаря губкому КПУ. **Луначарського** – державного і партійного діяча СРСР. **Любченка** – Голови Ради Народних Комісарів України. **Майорова (Бібермана)** – державного і партійного діяча СРСР. **Мильчакова** – секретаря ЦК ЛКСМУ.

<u>Вулиці, що прославляють європейських комуністичних діячів</u>

Анрі Барбюса – французького комуніста. **Лайоша Гавро** – угорського комуніста. **Енгельса** (у Вигурівщині) – теоретика марксизму. **Мате Залки** – угорського комуніста. **Вільгельма Піка** – німецького комуніста. **Ежена Потьє** – французького комуніста.

<u>Вулиці, названі на честь російських міст і річок</u>

Амурська, Астраханська, Біломорська, Брянська, Виборзька, Волгодонська, Волховська, Іртишська, Казанська, Кронштадтська, Курська, Магнітогорська, Москворецька, Мурманська, Московська, Московський проспект, Можайська, Невська, Новгородська, Охотська, Пітерська, П'ятигорська, Орловська, Петрозаводська, Петропавловська, Псковська, Російська, Ростовська, Саратовська, Сормівська, Тагільська, Тверська, Уральська, Усурійська, Холмогорська, Челябінська, Якутська.

ПОГЛЯД

ДО ЯКОГО МИРУ МАЄМО ПРАГНУТИ?

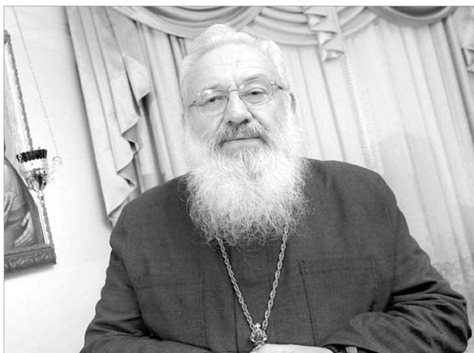

+ ЛЮБОМИР, Архиєпископ-емерит

Пишу про дуже складну, правдоподібно невдячну, але вкрай потрібну справу – про мир. Вирішив це зробити не тому, що до цього спонукає мене власне ім'я, що ним нарекли мене під час Хрещення побожні батьки.

Беруся до цієї теми, бо останнім часом звідусіль чутно багато розмов про мир. Тому треба краще зрозуміти, що таке мир, звідки він походить, як настає і як його можна втратити. Розглядатиму таке важливе питання не лише на підставі власних роздумів, а звернуся, радше, до навчання святої Церкви.

Воно викладене (якщо хтось бажає краще це вивчити) у виданні «Компендіум соціальної доктрини Церкви», що його випустила українською мовою церковна комісія «Справедливість і мир» (видавництво «Кайрос»).

Коли після свого воскресіння наш Господь Ісус Христос явився своїм апостолам, то привітав їх словами «Мир вам!»

Коли Він, ще перед своїми стражданнями, багато чого їм пояснював і пророкував, то сказав: «Мир залишаю вам, Мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його» (Ів. 14, 27).

Коли посилав своїх апостолів проповідувати Добру Новину, то наказував їм вітати людей, входячи до хати, так: «Мир дому цьому» (Лк. 10, 5).

Із цих прикладів зрозуміло, що мир – це не якесь земне, світське поняття. Це прекрасний Божий дар, завдяки якому ми можемо спілкуватися з Богом і з ближніми. Люди не здатні створити миру, вони можуть тільки його прийняти і зберегти, якщо дотримуватимуться Божих Заповідей.

Оскільки мир походить від Бога, то його не може бути без повноцінної справедливості та щирої любові до ближнього.

Бог сотворив людину і прикрасив її багатьма дарами: дав їй життя, покликання і таланти, можливість свобідно чинити добро, ділитися добром з іншими людьми, працювати для спільного блага.

Де люди розуміють це і свідомо використовують свої можливості, там немає перешкод для миру. Але це ще не все, що забезпечує мир. Ідеться не тільки про відсутність того, що могло б перешкоджати щирому спілкуванню.

Мир – це щось більше, плід любові, щире бажання добра ближньому, прагнення служити та розвивати добрі відносини далеко поза межами необхідних обов'язків. Мир – це широка тема, тому умовно поділю свою презентацію на дві частини. Оскільки мир у деяких частинах України перебуває сьогодні під великою загрозою, поговорю спершу про війну. А опісля, наступного разу, роздумуватиму над миром як могутнім засобом для нас спільно будувати краще майбутнє.

Вищезгаданий збірник соціальної науки Церкви, основними думками якого хочу поділитися з шановними читачами, присвячує багато уваги війні.

Цей церковний документ кількома словами підсумовує відношення миру та війни. Ось ці слова: війна – це поразка миру. Ці слова кажуть дуже багато.

Там, де є намір встановлювати мир за допомогою війни, не може бути навіть гадки про мир. Якщо хочемо, щоб був справжній мир між народами, то треба робити все можливе, щоб держави (великі чи малі) зрозуміли, що війна руйнує можливість співжиття та співдіяння на користь усіх.

Щире мирне співіснування – це єдиний правильний шлях до розвитку.

Кожна держава чи навіть багато об'єднаних держав повинні думати категоріями розвитку, водночас вишукуючи і утверджуючи всі можливі засоби, котрими державна спільнота може бути захищена від того величезного лиха, яким є війна.

Крім того, усі держави, влада та громадяни, мусять пам'ятати, що агресивна війна тільки матеріально і морально руйнує, а ніколи нічого позитивно не вирішує.

Це досвід століть, зокрема щойно минулого XX століття.

Друга світова війна, нищівна дія якої поширилася на всі континенти та втягнула у збройне протистояння багато держав і внаслідок якої загинули мільйони військових і мирних жителів, змусила людство замислитися над тим, як захистити світ від повторення подібних трагедій.

Народи і держави створили Організацію Об'єднаних Націй, яка на підставі жахливого досвіду відкинула поняття «справедливої» війни, а обмежила у своїй Хартії виправдання збройних дій до захисту від агресії. Але навіть у разі агресії треба взяти до уваги певні обставини.

Кожний народ, як кожна людина, має право боронитися від нападу. Якщо напад є збройний, то й захист може бути збройний. Однак і тут треба знати міру: хто захищається, не може перетворюватися на агресора.

Зрозуміло, що коли між державами виникає конфлікт, то його належить розв'язувати, а не загострювати. Керівники держав мусять дбати про те, щоб їхня країна була належно захищена, а міжнародна спільнота повинна підтримати потребу захисної акції.

Культурні народи ще в давнину діяли на підставі поняття, яке висловлювали у формі приказки: «Хочеш миру, готуйся до війни». Збройні сили можна розбудовувати для нападу чи для захисту.

Якщо держава думає про напад, про агресію, то вона становить небезпеку для всіх інших. Навпаки, розбудова збройних сил для захисту життя і прав своїх громадян сприяє зміцненню бажання миру, загальному добру.

Отже, провідною думкою у формуванні збройних сил має бути мир, – мир, побудований на солідних моральних засадах. У такому дусі спільнота віруючих людей у своїх літургійних молитвах звичайно молиться «за народ, за правління та за військо», яке має обороняти народ.

У здоровому бажанні миру ніхто не повинен відмовлятися від участі в оборонній діяльності, чи то збройній, чи то альтернативній, як також не може нехтувати моральними засадами, виправдовуючи своє злодіяння виконанням наказів.

Досвід показує, що в країнах, які зазнавали агресії, гинуло багато людей, котрі не мали як і чим захищатися (наприклад, від бомбардування). Але крім жертв використання зброї, мільйони людей згинули від усякого роду національних, етнічних, релігійних і навіть мовних переслідувань.

Інколи такі переслідування ставали масовими, перетворюючись на справжній геноцид. Так, поголовне винищування євреїв чи виморювання голодом українців можна розглядати як беззбройне, але не менш жахливе винищування невинних людей.

В історії людства знаємо ще інші форми позбавлення безборонного населення його основних прав, а саме насаджування політичних структур, що роблять людей невільниками, насильні переселення та створювання обставин, в яких безборонні жителі мусили ставати скитальцями або біженцями, покидаючи рідну землю.

Усі ці форми насильства не менше (іноли більше) від збройних дій ставали перешкодою для мирного співіснування.

Народи можуть і повинні боротися проти такого насилля, яке не має жодного оправдання. У боротьбі проти несправедливості люди повинні допомагати одне одному. Народи, які населяють землю, мають гуртуватися, творити міжнародні структури, рішуче засуджувати напасників і ставати в обороні покривджених, яким важко самим себе захистити.

Ці роздуми закінчу словами молитви, які чуємо наприкінці Святої Літургії: «Мир світові даруй, церквам Твоїм, Богом бережному народові нашому, правлінню і всім людям Твоїм».

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

Древня українська нація, корені якої сягають семи тисяч років, зазнавала впродовж своєї історії немало спроб її знищення з боку ворожих племен і народів. Часто це відбувалося в останні століття і особливо з боку царської Росії, а найбільшою мірою – в часи комуно-більшовицької радянської держави. Московія нищила українські традиції, мову, культуру, масово перевозила українців з рідної землі на східні терени, на новобудови, у концентраційні табори, до Сибіру. Влаштовувала штучні голодомори-геноциди, найстрашніший з яких – у 1932–1933 роках.

Мешканці Великої (Східної) України, які були під владою більшовиків-московитів, героїчно захищалися від російського гніту. Про це можна дізнатися із таких творів, як «Холодний Яр» Юрія Горліса-Горського, «Залишенець. Чорний Ворон» Василя Шкляра та інших. Але дика північна орда зробила свою справу, дотла винищила кращих синів українського народу і взялася плекати безнаціональну малоросійську потолоч, якій присвоїла назву радянський народ.

Галицькі українці, які в той час проживали в польській державі, як могли, допомагали східним братам. У роки Голодомору збирали кошти та продукти і намагалися передати на Східну Україну. Проте тамтешні комуністи заперечували існування голоду і відмовлялися приймати допомогу. Тоді Провід Організації Українських Націоналістів прийняв рішення здійснити атентат на представника консулату СРСР у Львові, щоб привернути увагу до організованого комуністами Голодомору, під час якого щоденно помирали від голоду тисячі українців. Вирок 21 жовтня 1933 року виконав Микола Лемик. Він застрелив Олексія Майлова, який за сумісництвом був емісаром більшовицьких спецслужб.

Після підписання Пакту Молотова-Ріббентропа, що спричинив початок Другої світової війни, Галичина була окупована радянськими військами. Тепер уже тут на повну потужність почала працювати жорстока каральна машина більшовиків під назвою НКВД, арештовуючи і розстрілюючи свідомих українців. За п'ятнадцять років було вбито і вивезено до Сибіру сотні тисяч найкращих представників нашого народу, а з решти також заповзялися творити малоросів, манкуртів, зрадників. І хоча були ще справжні герої – дисиденти-шістдесятники, до яких належав і племінник Миколи Лемика – славної пам'яті Ярослав Лемик, – здавалося, що нація відмирає і потроху зросійщується.

Однак тривалі роки боротьби за незалежність не пройшли надаремно, і 1991 року російська більшовицька імперія розпалася, а Україна стала незалежною. Українські діти вже народжувалися у вільній державі і зростали в умовах свободи справжніми патріотами. Коли ж московський ставленик Янукович відмовився підписувати Угоду про асоціацію між Україною та Євросоюзом, українська молодь вийшла на київський Майдан, розпочавши протестні акції, які переросли у Революцію Гідності, котру ще називають Єврореволюцією. Це сталося рівно через вісімдесять років після героїчного вчинку Миколи Лемика – його нащадки показали себе справжніми, національно свідомими українцями, які зуміли прогнати злочинну владу і героїчно захистити рідну Україну від нападу путінської Росії. Після їхніх подвигів можемо бути твердо упевненими, що українська нація відродилася.

Василь ШПІЦЕР,
м. Львів

БЛОГИ

Ці люди, як терміти, вже доїли власну країну. І тепер доїдають нашу

Віталій ПОРТНИКОВ

В інтерв'ю інтернет-виданню «URA.Ru» один з воюючих на Донбасі російських найманців, депутат горсобрання уральського містечка Златоуст Олександр Негребецький щиро не розуміє, чому в його підрозділі, що безперестанку штурмує Донецький аеропорт, нема місцевих жителів і чому ці самі місцеві жителі не висловлюють ніякого ентузіазму з приводу «визволення Донбасу від фашистів». Але його рішучості воювати далі це не похитнуло ні на йоту. Негребецький і далі хоче ощасливити жителів чужої країни насильно і при цьому не відчуває жодних докорів сумління через те, що кинув напризволяще власних виборців у Златоусті.

Але нічого дивного в цьому немає. Ще на початку російського вторгнення член Громадської палати РФ Павло Пожигайло сказав, що російській людині краще воювати, ніж спиватися від безвиході. Я спеціально почитав, що пишуть про Златоуст його власні жителі. І ось прогноз, що з'явився в результаті таких дискусій: «обговорюючи, ми вирішили, що відтік громадян з міста продовжиться. Заводи зупиняються, і немає ніяких причин сподіватися, що тенденція зміниться. Через 10 років нинішніх правителів у Златоусті не буде: вони з награбованим переїдуть в інше місце проживання – подалі від людських прокльонів... За рахунок торгівлі дещо ще буде крутитися: але торгівля – вона ж не виробляє нового. Люди просто будуть продавати речі тим, хто отримав гроші від держави – небагатим бюджетникам і людям з пенсіями, ну, напевно, силовикам і чиновникам, що залишилися».

Типова доля звичайного уральського або сибірського містечка. І у Негребецьких – така ж типова доля: намагався протистояти системі, організовував страйки і голодівки на збанкрутілому металургійному заводі, але нічого не зміг змінити. Зате потрапив до місцевої номенклатури, став депутатом, очманів від безкарності, катався в п'яному вигляді по вулицях Златоуста і Єкатеринбурга – і хтозна, можливо саме наслідки цих поїздок і стали справжньою причиною його «патріотизму». Найманець визнає, що половина бійців в його підрозділі – уральці, інша половина – сибіряки.

Ці люди, як терміти, вже доїли власну країну. І тепер доїдають нашу.

I ОЖИВЕ ДОБРА СЛАВА, СЛАВА УКРАЇНИ

ІНОЗЕМЦІ ПРО УКРАЇНУ І УКРАЇНЦІВ У XVIII СТОЛІТТІ

1704 р. Жан Валюза, французький дипломат, написав звіт про свої зустрічі з І.Мазепою: «Гетьмана І.Мазепу дуже шанують у Козацькій країні, де народ вільнолюбивий і гордий і не любить, щоб хто-небуть панував над ними…Розмова з цим володарем (Мазепою) була дуже приємною, він має великий досвід у політиці й, на відміну від московитів, стежить і знає, що діється в інших країнах. Він показував мені свою збірку зброї, одну з найкращих, що я бачив у житті, а також велику бібліотеку, де на кожному кроці видно латинські книжки… Мова його добірна і чепурна, щоправда, коли розмовляє, бо більше любить мовчати та слухати інших».

1710 р. Ю.Юст, данський посол, дивувався, що «…не лише українська шляхта, митрополит, а й ченці Києво-Печерської лаври мали високу освіту та культуру, європейську поведінку і розмовляли бездоганною латиною», і не вірив своїм очам, бачачи письменних селянок… «Мешканці України живуть у добробуті і багато співають. Вони купують і продають усякого роду крам, не платячи жодних податків, крім невеликого – до гетьманської скарбниці. Вони мають необмежену волю займатися, яким хочуть, промислом… У місті Немирів найбідніша хата, о небо, чистіша за найбагатший палац у Москві. Місто Кролевець є велике, вулиці гарні, таких я ніде не бачив у Московщині, будови імпозантні, добре, з мистецьким смаком збудовані і дуже чисті, а не такі, як у Московщині».

1711 р., 16 червня. Ю.Юст писав: «У козацькій країні всі благоденствують і всі живуть у розкоші, вони у всьому чистіші й чепурніші від московитів, а старшина – це розумні й виховані люди… Загалом життя в Україні зовсім інше, як у Московщині, і краще».

«Все населення козацької України відзначається великою ввічливостю і охайністю, вдягаються чисто і чисто утримують будинки».

1712 р. Ю. Юст свідчив, що в кожному селі в Україні була школа, і здивовано писав, що бачив в українських селах звичайних селянок, які йшли до церкви з молитовником у руках (60, 141).

1720 р. Вебер написав спогади про події в Україні і Московії: «Дорошенко досяг того, що Україна була звільнена від усяких громадських тягарів, користувалась магдебурським правом, «жила довго добром і молоком». Козаки мали тільки одну повинність – доставляти цареві 60 000 кінноти, що мало тоді велике значення для царя, бо козаки вважалися тоді найкращим військом» (60, 141).

1729 р. Де Монті, французький посол у Варшаві, в листі до свого уряду пише: «Ми знаємо гетьмана Пилипа Орлика як людину, дуже ворожу до московитів, розумну, відважну, шляхетну і дуже поважану в Україні. Московський цар відібрав від України всі старі вольності… Козаки енергійно шукають нагоди, щоб повстати проти гнобителів-москвинів і повернути свою втрачену свободу».

1730 р. Максиміліан Еммануїл, принц, учасник походу Карла XII, свідок Полтавської трагедії: «Жителі України хочуть бути вільним народом, не під'яремним ні Польщі, ні Москві, тому вони завжди борються за свої привілеї та права, що, власне, і стало причиною переходу І.Мазепи на сторону Карла XII, бо, всупереч їх вольностям, їхній край був обкладений Москвою різними великими податками та заборонами» (60, 151).

1731 р. Вольтер, французький письменник: «Україна завжди прагнула до свободи, але, оточена Москвою, Туреччиною і Польщею, змушена була шукати собі протектора в одній з цих держав. Україна піддалась спочатку Польщі, яка поводилась з нею, зовсім як з поневоленою країною, пізніше піддалася московитові, що уярмлював її, неначе рабів, як це й завжди є у московитів. Спочатку українці користувалися привілеєм вибирати собі правителя, але скоро Москва позбавила їх цього права і гетьмана почали призначати з Москви».

«Одного разу, коли І.Мазепа був у Москві, звернувся до нього цар, щоб він (Мазепа) допоміг зробити козаків більш залежними. Мазепа відповів, що становище України і характер її нації є не прийнятні для здійснення царських планів. П'яний цар назвав І.Мазепу зрадником і погрозив, що посадить його на палю… Повернувшись в Україну, Мазепа постановив повстати… Це була відважна людина, невтомна в праці, хоч похилого віку… Він з'єднався таємно зі шведським королем, щоб прискорити кінець царя» (60,153-154).

Prof. J.Robert. «La Mondo Slave»: «Українська нація починається від Кубані і закінчується в Карпатах. Вона простягається через Буковину аж до північної Угорщини, межує з волохами і уграми. Українці є європейці в протилежність москвинам, які є монгольського походження, а українці походять від арійської групи європейців»

1736 р. Клавдій Рондо, англійський дипломат у Петербурзі, у своєму звіті лорду Гаррингтону писав: «Під час московсько-турецької війни українська козацька сила була першорядним фактором та опорою цілого московського війська».

Фельдмаршал Мініх у своїх повідомленнях: «Цар із вигодою використовує українських козаків проти турків, тому деякі відомості про них будуть, на мою думку, корисні. Запорожці – це є рід лицарів, котрі не допускають до свого товариства жінок, а коли з'ясується, що хтось з них має у себе жінку, то такий побивається камінням… Судовими справами запорожців займаються вибрані особи… Якщо в них трапиться крадіж і злодія захоплять на місці вчинку, то його негайно вішають за ребро».

«Запорожці приймають до свого братства, загалом усіх, без різниці національностей, якщо приймуть грецьку віру і погоджуються перейти семилітню підготовку перед наданням звання лицаря. Якщо якийсь з них відходить, таких не переслідують, але вважають їх негідними свого товариства».

«Хоч козаки володіють багатьма тисячами коней, які ходять табунами у відкритому полі, проте конокрадство у них майже не знане, бо таку крадіж вважає цей нарід непробачною».

«Усі лицарі мають право голосу при виборі гетьмана чи кошового, а коли останній поводиться невідповідно, його заміняють і вибирають іншого».

1747 р. Ф.Гагедорн, німецький поет: «Козацькі думи можуть змагатися з найкращою французькою та іспанською поезією».

1760 р. Самуель Ґотліб Ґмелін, німецький лікар, написав книжку «Подорож по Росії», подорожував і Україною, де вивчав козаків: «Волосся у них оголене, одяг носять бавовняний, шовковий і суконний… підперезуються шовковими поясами… Вони веселі, привітні, «замилувані» до музики, у їхніх хатах значно краще, ніж у найбагатших дворах росіян… В Україні дуже давно уміють лікуватися народними і хімічними ліками і розповсюджене прищеплення від віспи».

1760 р. М.Вержен, французький посол: «Український нарід тепер є уярмлений москвинами, які систематично і стало ведуть політику і практику гноблення українців, позбавлення їх старих вольностей і прав… Українська нація є дуже інтелігентна, культурна – цілковита протилежність москвинам, що є азійськими варварами, які не додержують договорів і нищать свободу всюди, де з'являються».

1769 р. Й.Г.Гердер, німецький письменник, дослідник, етнограф, записав у своєму щоденнику: «Україна стане колись новою Елладою (Грецією): прекрасне положення цього краю, весела вдача народу, його музичний хист, родюча земля, колись прокинуться… і постане велика, культурна нація, і її межі простягнуться від Чорного моря, а відтіля ген у далекий світ» (60, 158).

1768–1776 рр. Карло Хоєцький, польський шляхтич, полонений російськими військами і через Україну відправлений у Сибір, у своїх спогадах писав: «Ми кожний день бачили, як виводили гайдамаків із в'язниць (це відбувалося після уманських подій) по кілька осіб, карали їх батогами, видирали їм ніздрі за звичаєм москалів, а потім відправляли на довічне заслання в Сибір».

«По дорозі в Сибір ми зупинилися в Ніжині. Це місто упорядковане і багатолюдне. Як виявилось, мешканці були дуже людяні… поводились з нами чемно і ласкаво… Коли ми покидали місто, то ніжинці переганяли нас на санках, кидаючи нам хліб житній і пшеничний та гроші. Ми були глибоко зворушені людяністю цього народу… Зовсім інше ставлення до полонених виявилось у московських селах, коли ми перетнули україно-російський кордон. Це було зовсім інше населення, що різко відрізнялося своїми звичаями від українців. Коли ми в'їздили до московського села, то майже всі жителі збігалися дивитись на нас, як на видовище, вони насміхалися з нас, кидали в нас снігом, грудками… поводились з нами по-ворожому, не хотіли нам нічого продавати, а якщо й погоджувались, то вимагали неймовірні ціни» (60, 161).

Й.Ґюльденштедт, німецький академік, подорожував по Україні в 1771 р. і в 1774 р.: «Україна вела велику торгівлю з Європою, мала великі фабрики великого, тонкого сукна, тонкого лляного полотна, корабельних вітрил і линв, порцеляни, було багато гут гарбарень, гуралень і т.п. Було багато висококваліфікованих, вправних українських майстрів у всіх ремеслах і промислі».

Франсуа Массон, француз, служив у московському війську (1762–1807), потім написав «Секретні спогади про Росію», де пише: «Нація козаків зменшується через тиск на неї Росії. Хіба що якась щаслива революція позбавить її ярма… Дехто вважає їх ледве не росіянами, одначе козаки не мають нічого спільного з росіянами… Вони в усьому цілком відмінні: вони вигадливіші, чесніші, менше звиклі до рабства, а рабство їх ще не цілком спогани́ло… Козаки не мають нічого спільного з московитами, за винятком грецької релігії та зіпсованої москвинами слов'янської мови. Їхні звичаї, їхній спосіб життя, хати, їжа – все цілком різне. Козаки є гарні, вродливі, спритні, щирі, чесні, хоробрі, не звикли до рабства. Якщо коротко – повна протилежність москвинам…Козацька нація тратить незалежність, яку вона мала перед об'єднанням з Росією»… Тепер їхня прадавня республіканська конституція не існує, рівність між ними зникла. Російський уряд використовує козаків у своїх війнах, розбиває їхню територію і приєднує до російських провінцій, переселяє козаків в інші провінції, хоч союз козаків з Московщиною був вільний і умовний. Вся земля в Україні належала козацькій нації, і жодний чужинець, включно з москвинами, не міг оселитися там без дозволу козацької республіки» (60, 175-176).

1772 р. Д.Маршал, англієць: «Переїжджаючи через Україну, я відчував себе вільним і безпечним, як у першому-ліпшому англійському графстві, хоч тоді була війна з Туреччиною».

«Мене здивували багатства козацької країни – це скарб для Росії, а ще більше вразила загальна культура краю, країни добре загосподарьованої. Культура господарювання України стоїть на європейському рівні, і я ще не бачив такої країни, яка так дуже була схожа на найкращі провінції Англії… Україна має розвинене сільське господарство та промисли».

«Сучасне українське покоління – це моральний і добре вихований нарід, українські селяни – найкращі хлібороби в цілій Росії, а Україна, з огляду на скарби своєї природи, є найважніша провінція Росії» (60, 160-161).

1775 р. Дюран, французький посол: «У кінці XVIII ст. російський уряд почав колонізацію чорноморських степів, здобуття яких коштувало багато українських жертв протягом декількох століть. Цю колонізацію московити проводили з допомогою запрошених різних іноземців: італійців, німців, сербів, євреїв, даючи їм різні пільги, позички, обладнання, звільняючи від податків і т.д. Подібні пільги мали також москалі, що злітались сюди зі всіх боків Московщини. Зовсім інше було ставлення до українців. Вони не тільки не мали ніяких пільг, але змушені були платити великі податки» (60, 170).

1787 р. Василій Зуєв, російський вчений, подорожував Україною: «На Харківщині нарід своєю мовою, одягом і звичаями зовсім відмінний від росіян. Хати дуже розлогі, всі будови дерев'яні, вимащені зовні глиною і вибілені, всередині хат дуже чисто… Земля на Харківщині дуже родюча, куди поїдеш, скрізь багато різного збіжжя, а далі або баштани, або овочеві садки» (60, 178).

1795 р. Геранц де Кульон, член французького Конвенту і генеральний прокурор, написав книжку, в якій присвяв розділ козацькій Україні: «Гарній та великій…, де панувала сердечна атмосфера свободи, незалежності, братства й рівності… Цар Петро І дав козакам королівські обіцянки…, яких ніколи не дотримувався. Після скасування української автономії велику частину українських земель роздано тому родові рабів, яких називають російськими дворянами. В Україну наслано російські суди, найбільш продажні в Європі, й офіцерство російського походження.

Закінчення на 12-й стор.

ДОНЕЦЬКІ ХРОНІКИ

У СПЕЦЗОНІ ТЕРОРИСТІВ: НАУКА, ОСВІТА, ПЕНСІЇ

Закінчення. Початок на 4-й стор.

Ось таке у нас виживання у Порошенківських особливих зонах, за Законом, який навіть не підписав ще й Турчинов, а в Маріуполі 85 російських військових малюють кордон між Україною і «ДНР». 19 днів триває обстріл і штурм позицій українських військ армією «ДНР», ватажки якої заявляють, що вони не знають про припинення бойових дій згідно з Меморандумом від 19 вересня. Маємо перемир'я, але тільки одностороннє – з українського боку, так, як було у червні. А в той час брехлива владна пропаганда намагається переконати, що неіснуюче перемир'я вигідне Україні. Як може бути вигідне Україні те, чого немає? Тим часом руйнуються міста, не навчаються школярі та студенти, фактично ліквідовуються ВНЗ, зупинилось 80 відсотків промисловості на території резервації, терористи продовжують вбивати й кидати в катівні українських патріотів, як от Василя Коваленка з с. Безіменне, Олександра Кудінова, знущатися, прив'язуючи прапором до стовпів, як це вчинили кати над Іриною Довгань з Ясинуватої, та в м. Зугрес над бійцем батальйону «Донбас». Терористи продовжують грабувати майно, захоплювати приміщення, тут не діють жодні українські закони. В «ДНР» з 7 жовтня запрацював Національний (?!) банк. Тобто, на території «ДНР»-«ЛНР» реалізується план Путіна по створенню Придністров'я-2 чи «Придонбасся», а значить, по руйнуванню України, який брехливо називається «мирним планом Порошенка». Легітимність цього процесу забезпечила Верховна Рада України, «протиснувши» два закони про «особливий статус» і про амністію.

Чи знає український народ про це, чи знає українська влада, решта України і світ, що тут робиться? Що тут ідеться про скоєння керівниками України злочину (ст.ст. 110,111 ККУ), а саме, посягання на територіальну цілісність і недоторканість України? Думаю, ні. Інакше ми б не чули таких заяв заступника державного секретаря США з питань Європи та Євразії Вікторія Нуланд вважає, що вільні і справедливі місцеві вибори в окремих частинах Донецької та Луганської областей 7 грудня відбудуться і будуть корисними для всієї України. Про це вона сказала 7 жовтня під час виступу перед студентами Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

«Якщо державний кордон буде захищено, якщо вибори в Україні будуть проведені вільно і справедливо, не тільки до Верховної Ради, а й 7 грудня на Донбасі (місцеві вибори), то це буде всім вигідно», – зазначила Нуланд. Вона підкреслила, що Донбас має бути частиною спільного майбутнього в єдиній Україні. Отже Вікторія Нуланд не знає, що кордон робиться не між Україною і РФ, а між Україною, РФ і «ДНР»-«ЛНР», що вибори на Донбасі до Верховної Ради України не відбудуться. Вона не знає, що вибори до ВС «ДНР» відбудуться не 7 грудня, а 9 листопада за виборчим «законом» «ДНР», а не України, і що виборів до місцевих органів влади на території «ДНР» не передбачено, а зверху будуть призначатися керівники відповідних територій. А може, про це все не знають і наш Президент України, прем'єр-міністр України, голова Верховної Ради України? Хіба це не зрада українських громадян Донбасу, яких кинули на поталу російським бандитам?

Закликаю усі гілки влади, громадян України схаменутися, прокинутись від летаргічного сну і стати на захист територіальної цілісності України поки ще не пізно! Не вірте солодким обіцянкам оточення Президента України, що решта України вціліє ціною передачі частини української території під протекторат Росії. Путіну потрібна вся Україна – щоб її знищити.

Марія ОЛІЙНИК, м. Донецьк

І ОЖИВЕ ДОБРА СЛАВА, СЛАВА УКРАЇНИ

ІНОЗЕМЦІ ПРО УКРАЇНУ...

Закінчення. Початок на 11-й стор.

Петро I розтерзав козацьку волю, а Катерина II знищила останню твердиню волі – Січ. Однак геній незалежності ходить-блукає поміж останками українського козацтва і не далекий час, коли вони змінять обличчя не лише України, а й Росії. Сорому більше не будуть терпіти від північних татар» (60, 171-172).

1795 р. Лист французького посольства до міністра закордонних справ 24.12.1795: «Побоюючи Московщину, треба обов'язково враховувати силу України. Колись незалежна, вона не забула ще, чим вона була. Незважаючи на деспотію Московщини, яка душить все українське, ця козацька нація є і далі вільнолюбна. Це був би смертельний удар по Московщині, якщо б Україна знову стала незалежною. Тоді вона відіграла б головну роль у визволені всіх народів, що тепер стогнуть в московському ярмі».

1796 р. Й.Енгел, автор першої (в Європі) наукової історії України писав: «Україна є граничним муром, що стоїть між культурною Європою і нецивілізованною Азією. Вона є воротами, через які багато азійських орд пробували вдертися до Європи. Вже з одної цієї причини вона заслуговує на увагу… Але як це сталося, що ці горді, вільні козаки опинилися в московському ярмі? Яким чином москвини змогли накласти кайдани на козаків – націю, що була построхом для Туреччини, Польщі і татар? Як сталося, що місце вільно обраного гетьмана зайняв московський губернатор? Історія козаків мала великий вплив на історію Польщі, Швеції, Трансільванії. Історія козаків багато чого вчить. Треба геніального пера, щоб те все належно описати… Як відомо наприкінці 18 ст. Московський уряд почав колонізувати чорноморські степи, для завоювання яких українці протягом багатьох століть понесли великі жертви. Москвини колонізують степи різними чужинцями, яким давали спеціальні привілеї, як наприклад державні позички, реманент, звільнення від податків і т.п. Такі самі привілеї отримували і чистокровні москвини, яких уряд привозив з Московщини. Але в цей самий час московський уряд вів цілком протилежну політику щодо українців. Українці не лише не діставали тих привілеїв, якими обдаровувались москвини та чужинці, але, навпаки, на українців накладалися побільшені руйнівні податки».

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Надіслати термінову дипешу…	Надіслати депешу…
Довісок…	Доважок (доважка)…
Докладнішу інформацію щодо лекцій можна довідатися…	Докладніше про лекції можна довідатися…
Проблеми національних меншостей…	Проблеми національних меншин…
Людська молва…	Людський поговір…
Зворотній зв'язок…	Зворотний зв'язок…
Минулорічний…	Торішній…
Миротворницькі сили…	Миротворчі сили…
Але ж він настійливий!..	Алеж він наполегливий!..
Поволжські республіки…	Поволзькі республіки…
Відноситися до більшості…	Належати до більшості…
Зустрічати розуміння…	Порозумітися…
Керманити футбольним відомством…	Керувати футбольним відомством…
Константувати…	Констатувати…
Губи обметало…	Губи обкидало (обсипало)…
Будучи в руках…	Перебуваючи в руках…
Нарівні європейських країн…	Нарівні з європейськими країнами…
Повзав у її ніг…	Плазував перед нею…
Попасти в передрягу…	Ускочити в халепу…
Він заперечує про свою участь…	Він заперечує свою участь…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

ПЕРЕМОЖЦІ

Євромайдан, як рух, став лауреатом премії імені Леха Валенси

У польському місті Ґданську представники Євромайдану отримали премію імені Леха Валенси. У складі делегації представників Майдану, які були присутні на церемонії вручення премії, – Київський міський голова Віталій Кличко, співачка Руслана, міністр культури Євген Нищук, радник президента Ольга Богомолець, журналістка і громадський діяч Тетяна Чорновол, міністр спорту Дмитро Булатов, колишній комендант Майдану і екс-секретар РНБО Андрій Парубій, лідер партії «Свобода» Олег Тягнибок.

Під час вручення премії колишній президент Польщі, лауреат Нобелівської премії миру Лех Валенса зазначив, що сьогодні світ має бути солідарним з Україною.

«Те, що робить Росія, – вчинки не з нашої епохи. Замовчування фактів заохочує до поганих дій. І ми не можемо заплющити очі на це. За мир і спокій треба знову поборотися», – наголосив Валенса.

Міський голова Києва В.Кличко підкреслив: «Ця премія – відзнака мільйонів українців, які піднялися в боротьбі за свою свободу і своє майбутнє, за демократію і справедливість. Премія Євромайдану є і визнанням європейських прагнень України, яка за свій європейський вибір пролила кров. Це, в першу чергу, – увічнення пам'яті українських патріотів, що поклали своє життя на Майдані, знак пам'яті про героїв Небесної сотні». Він зазначив, що Майдан, в його боротьбі за ідеали демократії, цілісність і незалежність держави, триває – сьогодні він на сході України. За словами мера Києва, символічно, що цю відзнаку український Майдан отримує в Польщі – країні, яка підтримує Україну, яка солідарна з нею в складні часи її історії. «Я дякую вам за цю важливу, справжню дружбу. Адже сьогодні Україні, як ніколи, потрібні підтримка і допомога. Сьогодні Польща є прикладом для України у впровадженні реформ, у своєму успішному шляху до Європи. І, я впевнений, моя країна – болісно, в самовідданій боротьбі – теж здолає шлях перетворень, повного реформування і буде повноправним членом великої європейської сім'ї», – наголосив мер.

До Києва, вручати премію Євромайдану, приїжджав сам Лех Валенса. Його перебування стало подією для столиці, адже Валенса – символ незламності в боротьбі за свободу.

За матеріалами ЗМІ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 40 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9